

Sloboda i predestinacija

„A možda me je San općinio i time što se tako strašno igra s Vremenom. Zar nisam često vidio u jednoj noći, u jednoj minuti jedne noći, veoma davna vremena, prognana u one goleme daljine u kojima ne možemo više ništa raspoznati od osjećaja koji su nas ovdje obuzimali, kako svom snagom nasreću na nas zaslijepljujući nas svojom svijetlošću, kao da su divovski avioni mjesto blijedih zvijezda, kao što smo mislili, kako nam pokazuju sve ono što su za nas sadržavali, uzbuđujući nas, potresajući nas, obasjavajući nas svojim neposrednim susjedstvom – a koja su se ponovo vratila, kad smo se probudili, u onu daljinu koju su nekim čudom prešla, dok nas nisu uvjerila, **uostalom sasvim krivo***, da su jedan od načina kako da ponovo nađemo <izgubljeno vrijeme>”?

(Prust: *Pronađeno vrijeme*)

Prvobitni ili noćno dijabolični vid uspostavljanja horizonta beše hermetički zapečaćena, dvosložna mera subjektovog odstojanja – naspram onog predmeta svesaznanja koji usisava njega-kao-saznavaoca; *čistina prvog stvaranja*, koja se – *paradoksalno* – nalazila *između* slike pamćenja izvornog sveta, *kao pra-objekta*, i nepamćenog izvora moći njenog individualnog prikazivanja, *kao pra-subjekta*. Dakle, zaključano-tačna mera sebe-znajućeg odsustva *drugog*, kao onog stvaraoca “koji još uvek čeka na sebe”, te neprobudeno zuri u sopstvenu primalnu ne/mogućnost. I to stoga jer ova – kao **iščekli prostor** (izgubljeno vreme) – ne beše još niotkoga očitana/rastumačena; iako je u beskrajno složenu mrežu heterotropnog preseka, već na nivou formiranja njenog jezgra, pra-upisana. NJu čine:

PRVOBITNA INSTANCA, IZ-PODZEMLJA-OTRGLI FLUID: “ostrvo uzneseno u oblake”, nedosanjano mesto pra-sa-delatnosti subjekta – izvorno-konstitutivnog opažača ili nereceptivnog saznavaoa; – to je mesto **indeterminisanog** zbivanja, pri dnu spiralne školjke pračovečanstva, vid njegovog posmrtno-suženog daha; mesto na prekretnici jednog noćno-otvorenog skupa koji diše svemirski vakuum – i to putem istrgnute svetlosti dalekih sazvežđa. A ta se noćna “rampa” pri tom pokreće iz čistog otpora spram tiranski-svetlonosnog kruga dokinuća čak i sopstvene šupljine – *za doček pronađenog vremena*. Jer, to bi bio dah potajnog pulsiranja želje /unutar pračoveka/ za prekoračenjem svih *zvezdano mu sazdatih* granica saznanja, kao zapravo želja za istupom na prag *iz-sebe-razvezujućeg obzorja-bez-vremena*, što upravo postoji nad *uzvodnom* silom “pumpe” – koja izaziva jedan nepodnošljiv unutrašnji pritisak. Tek to bi bio onaj izvorno-refleksni grč straha, što postoji i u *novog* saznavaoa: – jeza pred mogućnošću gubitka prestabilisane mere odstojanja (utkane u podstrukturu sopstvene mu saznavno tragalačke otvorenosti) u odnosu na prag neizvesnosti, koju donosi susret sa njegovom duboko-zaželjenom oprekom: – *apsolutnom nepoznanicom* koja je, paradoksalno, isto što i samome saznavaoa predodređujuća paralela.

Učinak toga je prestabilisana, napeto-statička svest o srebro-zlatećem (raspetom) broju izvesnog disharmonijskog poretka koegzistiranja svih mikro-mera (od) zasebnih dah-odstojanja: – vid proboja-iz-sebe pečata jedne samozatvarajuće svesti, ili, tačnije, rastuća sila otpora naspram onog tamnosvetlosnog kruga koji teži da sve posuvrati u svoju početnu tačku. Učinak toga je šuplja tačka (od) u-sebe-svinutog zraka prisećenja (na pravremena) koja bi, u takvom zrcalnom susretu sa duplikatom, bila međutrenutno već poništena i odlivena u taj isti duplikat, zaboravom otuđena od mesta svog rođenja – da bi, na vrhuncu tog samootklona, bila kadra da se priseti i onog što još nikad nije bilo dogođeno: nikad i nigde osim kao želja ili zamisao načina kako da se ono sâmo – uprkos tome što se nalazi na *pragu mogućeg* – **ipak dogodi u vremenu**: kao nulto-izražajna sila beskonačnog samousložnjavanja – koja, poput podzemno žiličavog korenja buduće-izronelog stabla,

što drži znanje o bezbroju povezivanja sve rastne životnosti, sa nevidnom postepenošću (sebi samoj) krči put.

Jer, *drvo znanja*, kao *obrnuta rast* zalomljenog vrha piramide, te kao rasveta bezmalo iskarikirane pozicije moći, ujedno je obrnuta *strela vremena*, u vidu *zvezde-repatice* – što /dvostrukim obrtom oko ose/ odapinje samu sebe /u *unazadno prostranstvo, bezvremenost/* – raspršujući sopstveni polifoni rep, što drži u sebi bezdanu zenicu samoizdvojenog jedinog joj trećeg oka, u bezbrojno mnoštvo zasebno-svetlucajućih očiju: nova ili *neuređena muzika, rođena iz ekscenog ubrzanja točka prestabilisane skladnosti*; nova ili aktualna beskonačnost koja se – jer do u beskonačnost umnožava varijable drevnog svitka – **nikad do kraja ne podudara sa mapom predeterminisanog, iako ponavlja njen predskazan rezultat**; i to kao onaj dugo-čekani događaj nadolaska dotad nikad /u svojoj beskonačno-granatoj celini/ ispoljene “munje” – kakva dolazi jedino iz “veliko-temenog pera pravde” /– Majet/. *Gnev skrivenog božanstva*, zbivajući kao *provala*:

“...kada Bog njima nametne i suprotstavi svoje *ime*, ... on ih predodređuje za prevodenje, on ih podvrgava zakonu nužnog i nemogućeg prevodenja; udarcem svog prevodljivo-neprevodljivog ličnog imena on daje univerzalni razlog (koji više neće biti podređen carstvu nekog posebnog naroda) ali time istovremeno ograničava samu univerzalnost: zabranjena transparentnost, nemoguća jednoznačnost.”

(Derida: *Kule Vavilonske – Vavilonki obrti*)

*

Pozitivni učinak zaborava mape prestabilisane harmonije je dosegnuta bistrina unutar *stvaralačkog slepila*, kristalisanost *principa neodređenosti* kao *prozora druge beskrajnosti*, onaj na kraju ipak premerljiv potencijal što nužno sledi u (samo jedan, od bezbrojno mogućih) ishod događanja, i to ishod koji je samo po višoj nuždi neodređen, jer je rezervisan za delovanje čoveka. Utopijski predizračunat ishod interakcija između utvrđenih linija konsekvencija iz (jednom nulto-samoizolaciono učinjenog) izbora duše u stanju “pre stvaranja”; dakle, izbora koji nije donet u otvoreno-ukrštajnom kontinuumu prostor-vreme, ali koji, kao jednom dogođen/zapečaćen, nastavlja da deluje kroz vreme. Jer to prastanje upravo zbrisanošću mesta svog uspostavljenja, nastavlja da pronosi *nit pamćenja* – i to onog koje dolazi od njime *samo jednom* dosegnutog domena *duha prvog tvoraštva*; od sebe-ne/stvorenog entiteta (*Velikog Neispoljenog*) – koji, kao beskrajno usamljena ideja, prvi pokušaj prekoraka granice sna, sebe nije mogao kontekstualizovati u prostor opšte-sanjane mogućnosti, a još (“svojevremeno”) ne beše ni mogao zakoračiti u sferu ozakonjene beskrajnosti. I ta bi se **krajnje-izvagana, svemu udaljavajuća** sfera – kao oblik u-snu-nadenog nad-nemogućeg preseka svih nebeskih pod-sfera – sastojala od mreže hiperkontakata s jednim davno izgubljenim mestom/vremenom: – *apsolutnim objektom* sebi dovoljne moći preobražaja u *sopstveni subjekt* (*Boginju noći predstvaranja*).

PODMORSKI ZAKOVANA SUPSTANCA – kao stanje jednog beskrajno-izmicajnog, večno-odmetničkog, ono-stranog **postajanja-u-fluidu lunarne svetlosti**, i to u paradoksalnom modusu opaženosti tog fluida okom neke još sebe-nesvesne, nemo svedočeće svesti; ona nikad-do-kraja zakočena /u-sebi-kolebajuća/ o-zbiljnost Utopije: – ono što je tačno razvrstano, **predeterminisano**, zatvoreno u auru svog prekomernog sjaja, kao modus sebe-zaborava, usnulosti u sopstvenom beskrajno mogućnosnom ali i neispoljivom izobilju. Ono deluje kao test nečije pojedinačne savesti, kao prelazno-dodirni dah slutnje, vesnik nadolaska plime jedne nadaleko otisnute stvarnosti ljubavnog sebe-nezaborava – tj. nezaborava sopstvenog utopističkog porekla iz /više nenalazive/ *pećine stolovanja majki*.

Degeneracija prvobitne kognitivne paradigme (up. deformacija optike koja je hvatala smernicu daljine): – Hermesova zamena teze o *svetom broju* svih nesvodivo-pojedinačnih *dah-odstojanja*, koji biva – hipergeneralizacijom – za svakog svog mogućeg saznavaoa poništen, vraćen u nevidnost. Jer, to je ukočen oblik laži o tome da se tačka ozbiljavanja susreta dveju dispartnih paralela (– tačka budućeg preseka kao srce “umirenog” točka harmonije, “cilj svih puteva u beskonačnom

ponoru sna”* (H. Broh), te u bezvremenome mikrodomenu skriveno original-težište makro-kosmičke ravnoteže, u vidu naličja prvo-idejne, tek virtuelne ravnoteže –) može apstrahovanjem “presaditi” u makrodomen, polje unutarsvetskog događanja, i time fiksirati kao podmet za razumsku analizu. Jer to je ne-kreativnom lažju Tot-Hermesa ukraden (– zapravo, dvounakrsnom zamenom smerova krajnje-izlaznog ključa *globusne mape dobra-i-zla*, konzervisan –) tren samopokretljivosti etera. I tu biva nevidljiv/neispoljen lik-original vidljivog/ispoljenog naličja-kopije, pobrkan sa svojom kopijom, kao i kopija sa njime kao originalom. A onaj prikazivajući lik (po-sebi-nevidljivog) izvora života, kao sam iznos neopažljivih brzina neizbrojnih izmena u zavelovljenom mikroprostoru, postaje jedan umrtvljen duh medijalnosti, ili sebe-urušavajući most, sačinjen od Erosovih iskrzanih krila; zaključan i postvaren dija-logos kao simulakrum – nasilno uspavan, a zatim sablasno oživljen duh majčinskog jezika; – dajmon rasvete patosa jednog daleko-budućeg uskrnuća:

OBRTNO-ZVEZDANA INSTANCA novog **(pred)-kreativnog** opažača: – onog kome je već po pretpostavci, ili, bez ikakvog zahteva za prolaskom kroz mnogoslojevne velove Dikeine kušnje, predat ključ da ukrade, **te prevremeno pusti u dejstvo svekolikog determinisanja samu predeterminantu**, zaključan *sveti broj* – koji omčom svoje završne nule guši, umrtvljuje, te *koči mogućnost jedne podsticajne rezultante, pre nego što se ova i rodi*; to je prevremen povratak/osvrt na stanje “pre” stvaranja kosmosa, kao zlo njegovog kočenja u slici vlastite predviđenosti. Tek je to ono pozitivno, *hiperbolično pretprpripremljeno* zlo, u vidu omče ugušenja primalnog znanja; to je, ujedno, zapečaćena granica sveg ljudskog saznanja – koju teži da apsolutizuje jedino razum-tiranin kao opresor, *uljez indiskretnog pogleda*; to je zlo samozatvaranja u samoizvesnost kružne unutrašnjosti *njegovog* prvo-izdvojenog oka-kamere. A to je, ujedno, od iznutra smrvljeno, pod pritiskom naprslo, najtvrđe “jezgro oraha” – koje zarobljava životvornu kap etera; – dakle, jezgro koje inercijskim ubrzanjem procesa samoraspađa dovodi do krajnje čistine uskrnuća ovu zlousnulu kap-zvezdicu izvorno-paliteljske svetlosti. To je ona *jedina, prvim stvaralačkim zamahom Kataklotine Preslice preduklopljena, pozitivna uloga* Hermesove zamene teze – o **konstantnosti pomaka (razmaka)** uspostavljenog između varijabilno-samoispisujućih sila rastavljeno-sastavljenih, *ljubavnih paralela u utopističkom mikroprostoru*: – prostoru zbivanja prekomernosti sjaja jedne čiste latencije! A te su dve *zlatno-presečne, sveinicijelne* paralele, u vidu zastalo-sudarnog i u-sebi-udvojenog daha; one su izraz **najdublje-skrivene želje masa** – za osvajanjem prostora lebdeće bezgraničnosti, kroz koji bi se prostrla preogromnost svih njihovih interakcija! traka večno-produžnog pulsiranja *nulto-stvaralačkog duha bezbroja*.

Iz podmorske pećine ostrva VIHORSKI UZNESENA SUPSTANCA, kao *ono više-ne-opažljivo*, u svome bespokretnom stanju rastočeno i tek stoga **indeterminisano**; – *ono* što je nerazdvojivo od *sile sopstvenih velova, zaslepljivih sumarnih sjajeva*. Jer, tek kroz te velove bezbrojnog sebe-usmrćivanja ono samo sobom (– u svojoj beskrajno-svetlosnoj samoći –) narasta. Jer čim mu taj veo razvlastitosti beše /Hermesovim indiskretnim pogledom/ preotet, *ono* se grčom svog iskonski nesavladivog straha svelo na **vrpcu stešnjenja** – vezivanja u čvornu tačku kondenzacije čestica čistog mraka; – u ono što je sa sobom tvrdo-identično (zaboden klin u srcu praispoljenog kosmosa). Dakle: – *svelo se na vlastito infinitezimalno postojanje*: na međutrenutno ispovertu sliku samo jedne od bezbrojnih faza mikroživotnog procesa; tj. na ukočen oblik sopstvenog falsifikata: sliku zavodenja na lanac beskrajnih zamena teze o samoj sebi (kao potajno fluidnoj), postavši najzad “more-lutalica uhvaćeno u zamku svoje stranputice”* (Sen-Džon Pers). Tako se *ono* svelo na “ukletu” egzistenciju onog što je zaključano pod šifrom svog traženo-pravog ključa; tačnije, na egzistenciju onoga što se sasvim iznenada našlo u jednom opoziciono-spojnom mikroprostoru: – mestu čekanja na svog sasvim neizvesnog oslobodioca, svekoliko priručnog mu znanja razrešenog tumača, kadrog za diskretno-taktilni vid smelo sebe-iniciranog lutalice, izgubljenog u besprostranstvu poslednjeg mraka; kadrog za ulazak u pred-snevani rizik svoga otvaranja za proživljavanje *bezmernog bola beznađa* – kao cene uplova u *sferu stvaralačkog slepila*. Ali čak i takav dugo čekani oslobodilac, kao najpre svoj samooslobodilac – sam

“ukleti” večno-plovac, ne bi mogao da otključa/pročita ono što je tim slojevnim urezom tek polurečeno – o mogućem krajnje apokaliptičkom ishodu unutarstvetskog zla, kao od strane iskonskih sila taktički dopuštenom. **Zapravo, čak ni takav jednom dočekani nulto-stvaralački čitalac ne bi mogao da iščita ono čega u zbirno-šifarskom tragu (više) nema:** – onu nemerljivo nit-lavirintnu, sitno-razgranatu putanju neusmereno-tkajućeg, i stoga sasvim slučajno prispelog kljuna indigo-pisalačke plovibde – do svog zapečaćeno-krajnjeg odredišta: *svica u srcu ponoći*. Jer ta beskrajno vrludava nit hiperosetnog “vida mačke”, što izvire s pramca “morsko-nebeske” plovibde (i to kao “na krmi zakovana zvezda” ili “ruža zasušnjena u svetiljku”*) jeste upravo jedno u brikolažno-šifarskom tragu plovibde **bespovratno zbrisano mesto:** upravo ono što beše nekadašnje živo srce tog prazapisa, a što je sada usmrćeno svojom preranom viđenošću, ili razornim uplivom razumskog pogleda, i to kroz lančano-kidajuće velove svog odsevnog belila! Jer ta belina, u polju jednom prevedenog značenja, jeste zračenje tek jednog lokalnog smisla trenutno nastale čistine – u vidu nezaustavljivo-šireće rupe svih mikroprelaznih poništavanja, učinjenih od strane onih već stabilisanih tačaka, kakve već dugo drže neoslobođen potencijal tajno-značenjskih čvorova.

Otud ta neuhvatljiva rupa u kolažu šifarskih tragova (tačna mera/ugao jednog sebe-znajućeg odsustva; prozor progledanja u iz-sveta-izgnani predznak sveopšte smrti), ne predstavlja manjak, već upravo višak (privremeno potisnut učinak) **dvostruko sadelatnog rada pisanja-i-čitanja** – koji je rad dvosmerno-unakrsne sprege podsticanja jednog beskrajnog procesa reminiscencije. Dakle, rezultat tumačenja poluzbrisane mape drevno-ureznih, *crnih (mrtvih) slova*, bila bi hladno-eterska nad-sve-aura jednog pra-prognano-potisnutog smisla – za paradoksalno već učinjeno stvaranje (intertekstualno upisivanje) *zlokobno-zračnog* podteksta, i to u vidu *belo-slovne* objave *crno-pozadinske* nigdine. Jer, on je tek nezahatljivom dubinom nečije volje tu ispisivan – iz okvira kompaktne sfere svog duboko-samoneizvesnog uravnotežavanja – na zvezdanim terazijama. I ta *nad-sve-aura*, koja zbiraše u zaklon najdaljeg odstojanja sve odseve dogorevajućih zvezda, javljenih najpre u vidu svetlo-slovnih tragova, jeste mehur lučenja jedne morski-hladno-plamene, skamenjeno putokazne kapi: “eliksirske suze” dotekle iz “kosog mačjeg oka” – što zaceljuje *hiljadu-latičnu krunu (od) krikom tamne noći iskidanih velova*. A to su velovi koji behu izatkavani od strane čiste zlokobi *njenog* nektara, držanog unutar sitno-igličavih strelica zlopogledne joj moći tuđeg oslepljivanja. A kada se tako zaceli tkivo jednog nezavršivo mikrodomenskog procesa, ono se /na svom vršnom luku/ iznova /nepojamno-voljno/ briše – da bi se obnovilo /i to kao gigantski uveličano/ kroz spojna ogledala, prikriivena unutar oka njegovog oslepljeno-ljubavnog rastumača. I to je njegova nadaleka reminiscentna potvrda istog, *već viđenog*, u vidu postignutog ponavljanja, iz čistog samoproboja uzdržano-napete mu volje, onog čemu ni trag traga nije ostao u sećanju, ni kolektivnom ni pojedinačnom, **te koje se, paradoksalno, zaista i prvi put dogodilo kao potpuno novo stvaranje** – iz *ništećeg ništa*. Zapamćena je, dakle, samo obala krajnje stvarnosti; ne i beskrajno vrludava, nit-zvezdana staza <1> prelaska preko nebo-okeanskog ambisa, kakva bezmalo mami svakog zatečenog putnika – na pad vrtoglavog mu pristapanja uz lažno blaženstvo zaborava. A to je opasnost putnikovog nestajanja u svetlosnoj stihiji: – vid apsolutne izgubljenosti *moreplovca* unutar kružnog nebo-okeana sveopšteg besvesja.

* * *

Pra-šum <2> kao u-tami-čekani sudar dveju nesusretljivih paralela (opažača i opaženog), te kao u-sebi-skriveni početak života (*beg ptice*), jeste ono što je odmah zatim zatvoreno u panoptikumu, zazidano u kuli mnogoglasja – a što se na samom kraju sveti, tako što /svojom domamljivom “zamkom unutar zamke” – u koju je i samo^ prividno uhvaćeno/ guta svog tiranskog posmatrača! I otud, putem svoje udvostručene snage /što dolazi iz naglo-razvezane petlje uzajamno mu svezanih krila/ **provaljuje kulu;** – loša beskonačnost provalne stihije proždiruće svetlosti, koja ne baždari prostor svog prolaska nego vihorski preokreće te falsifikuje pečate svih zatečenih makrokonstelacija; – prividna lakoća u kretnji njenih slučajnih efekata, tj. sloboda kao večna aproksimacija sebe same – kao uistinu trudno-stvaralačke; vrtlog uzaludnog izmicanja tački samopočetka, progutano-izgubljeno vreme, pakao

razuma: predkreativna laž o nepokretnom bivstvu slobode; hiperapstrakcija slike jednog bitno nedovršivog, mikrodomenskog procesa: tiranski zaobručena, iako još neispunjena ipak već ispražnjena slika jedne daleko snevane slobode: laž o sâmoj prirodi slobodne volje, koja je primarno nemoguća, ali i svemu uprkos izboravajuća, obratno procesna, te mnogostruko zapleteno samopreobražavalačka – **a nije apriorna datost, čak ni kao neodređen potencijal!** Jer, upravo ta laž o navodnoj neskokovitosti razvojne linije slobodnog duha, beše ona Tot-Hermesom podmetnuta zamka (– ogoljeno lice primalnog sveta, postalo usled izbrisanosti njenih podslojeva –) u kojoj ležaše pravi uzrok, odnosno, uslov mogućnosti sveg pojavnog zla. To beše Tot-Hermesovo lukavstvo isključenja delatne uloge subjekta (kao nulto-graditeljskog opažača sveta) iz živog nanosa prasupstance (kristala rastućih susaznavanja) u koga ovaj beše praupisan. I to tako što se (navodno) gotovo-data sloboda ljudske volje idealizuje, estetizacijski kvaziapsolutizuje, te čini samo simbolički prisutnom; – dakle: nad onim pra-(ne)-opaženim (– up. nad šumom slomljenih krila, u vidu neosvešćenog i time još nerođenog duha stvaralačke slobode –) stvara se *maglena koprena*, u vidu laži o postojanju *bića po sebi*. A to je ona velika zlonamerna laž Tot-Hermesova – o prirodi onog pra-(ne)-opaženog: – da je ono (navodno) nepredeterminisana, igri slučaja predata, slepo-haosna materija, ne-sebe-stvaralačka, ne-samouobličiva – te da se može u potpunosti zahvatiti razumom kome (navodno) tek samo pasivno podleže. Falsifikatna slika vremenâ od “pre stvaranja”, koja polovično odslikava vrtloge razmena na vrhu dugo neodrživog stanja turbulencije – *lažući o njemu da je ono stanje trajno-uporištne stabilnosti!* To je zlo nemoći ljubavnog pamćenja jednom samo zbile, jasne vizije puta sebe-ozbiljivanja sna o onome nikad dogođenom niti pomišljenom: – iščeznuće moći prepoznavanja izvornog smisla/podsticaja suzdržke vlastitog pogleda od slike ukolažiranih vremenâ. Jer, takva je moć sopstvenog sudelovanja u tuđoj posmatralačkoj nemoći svojstvo plemenitosti samo otmeno udaljenih. A otud tek sledi onaj strahoviti grč gušenja u sebi razumskog znanja, uhvaćenog u zamku nepropustljivosti svoje, usled same joj neelastičnosti zapletene, spoljne granice: lančano sebe-proizvedea anksioznost razuma, već pred samom mogućnošću njegovog dodira sa nadstvarnosnim, od koga teži da se ogradi već na ravni svoje sâme mogućnosti: – njegova vlastita strategija urušavanja. Stoga, glavni kvalitet čistog sebe-ogoljenog raz-uma (– zajedno sa njegovim *preokrenuto-apsolutnim sistemom vrednosti*, ili sebe-zakočenim krst-točkom obrtanja *prelivno-varničavih plašt-konstelacija moralnih zakona* –) jeste upravo paradoksalna uspešnost strategije njegovog kvaziherojskog samoobrušavanja – dakle, **uspešnost njegovog simbolički izvedenog samoubistva na tački vrhunca svoje moći!**

Dakle, onda kada je opresija nadličnog razuma /fantomskog dvojnika sopstva/ najveća, upravo tada ono potisnuto /podstvarnosno/ provaljuje u njega – da bi istriglo te povratilo sebi jedno mesto /za vlastito novovremeno delovanje unutar predutvrđenog simboličkog polja/. To je ono jedno mesto koje beše uzeto od njega, od strane otelovljenog ne-bića čistog raz-uma kao “velikog kanibala” – koji “jede vreme”; – tj. od strane onog koji ždere samu prautočištnu distanciju jedne slikotvorno-samodovoljne subjektivnosti, i to onu koja je večno delatna u otporu/otklonu naspram objektnog sveta. Jer, delatnost subjekta-u-vremenu, kao izraz pamćenja nepovratno izgubljenog prastanja neuslovljene slobode (stanja još uvek postojećeg na nivou polutrena), jeste **u-pokretu-pogađajuća re/interpretacija zvučne slike pra/opaženog**. Jer, ta moć ljubavnog podsećanja, kao vid izvornog pred-metanja *Ništećeg Ništa iz Ja*, jeste upravo dodatni upis u sliku predstvaranja onih indeterminisanih 20% /u okviru predeterminisanih 80%/; – tj. moć nultograditeljstva u vidu prekognitivnog ili “mačjeg” pogleda. Skrivanjem, putem “vela zaslepljive beline”, postojanja 20% zbrisanog /intertekstualnog/ polja unutar mape predeterminisanog, skriven je 20%-tni obim rupe /procesualnog/ razotkrivanja beskonačne crne pozadine – koja pruža mogućnost za artistički ne/prividnu pojavu novih, zapravo tek samo ponovljenih/uskršlih, belo-svetlosnih znakova – učinaka nulto-početne delatnosti jednog beskonačno samodovoljnog subjektiviteta.

Ali pri tom, nije takav jedan subjekt onaj koji se prikriva u svog “zlog dvojnika” (masku bezlične komunikacije), radi održavanja stanja bespokretnosti, vanvremenosti; nego je sam taj njegov dvojnik-simulakrum (– privatno-znakovni jezik subjekta, koji se ovde privremeno odriče –) ono što se tu od njega (do u poslednju dubinu nesvesnog) skriva: – i to kao subjektu izvorno pred-metnuta slika *o sebi*

(kao daleko budućem, za-sobom-zaostajućem). I to samo stoga da bi taj subjekt uopšte i **načinio prvi pokret – žrtvovanjem pra/slike kolektivnog na-sebi-obustavljenog pokreta** – i time stupio u proces svog postajanja.

“Prebacuje li se esaju relativizam i odsutnost sadržaja jer ne priznaje nikakvo stajalište koje je izvan njega, u igri je upravo predodba o istini kao nečem “gotovome”, kao hijerarhiji pojmova predodba koju je Hegel razorio, jer nije volio stajalište; u tome se esej susreće sa svojim ekstremom, filozofijom apsolutnog znanja. Esej bi htio izliječiti misao od njezine proizvoljnosti, time što tu proizvoljnost vlastitim postupkom reflektira umjesto da je maskira kao neposrednost.”

“...najunutrašnjiji je zakon forme eseja otpadništvo.”

(Adorno: *Esej o esaju*)

“ **Iskrenost u službi mržnje na genija: ...** ”*

“ Ova besmislica: da se iskrenošću (koja je iskrenost postojećeg) može reći *nepostojeći* subjekt govora, počiva na uverenju netvoračke pojedinačnosti da subjekt nije *stvaranje* subjekta, već da je on *dat pre svoga znanja o samom sebi*, i da se on samo od sebe skriva.”**

(R. Konstantinović: *Filozofija palanke*)

Tek na taj način bila bi iskušana kadrost jednog pojedinca za pogled u *unazadno prostranstvo bezvremenosti*, tj. za osvrt u *stanje* u kome vladaše *bezgranična sloboda samozamišljanja*: – putem potvrde moći tvoraštva njegove nulte imaginativnosti, kojoj prethodi zabrana tog istog osvrtnog pogleda – na mapu prestabilisane (dis)-harmonije (svih) pojedinih (ne-sopstvenih) učinaka. Dakle, početak *stvaranja* koji bi bio ujedno i nultodimenzionalan (– kao potajno-budući, i to u modusu nečijeg iznenadnog prisećanja na sveobuhvatno-pećinsku pra/sliku, kristal rastuće subjektivnosti –) i multidimenzionalan (– kao jezički profiltrirana svetlost potvrde upravo onog viška smisla koji nastavlja da dalje “plovi” – u svim komorama intersubjektivnog). Jer, tek *obnovom nomadskog subjekta*, kakav bi otkrinuo kapiju nove stvarnosti, lančano/pred-svesno bi se pokrenuli i svi drugi – kao neizbrojno mnogi.

Stoga, jedini trajno održiv, “nov” ili iznova probuđen, dotad neprimetan iako sve vreme u senci prisutan, kognitivni obrazac čovečanstva (– što čuva iskonsku meru odstojanja romantičarskog subjekta naspram palog sveta –) bila bi **jedna “klizava” struktura dvounakrsne pred-metnosti dve dijametralno suprotstavljene, konkurentske slike/zamislj – o tome šta bi bila krajnja zbilja**. Dakle, struktura što bi u središtu vlastite izgradnje imala, upravo kao jedinu konstantu samoorijentacije, meru sebe-zadržke u proceni mesta svog samopočetka. I otud ta u nju središnje umetnuta mikro-mera praznine u njoj deluje skriveno – kao *sila pogona* ili *rebusna zamena teze* o samoizranjajućoj Ideji Postojanja: – **ono što briše središnje, a upetljava periferne konstelacije tragova, stvarajući petlju zadržke u samosaznavanju apsolutnog početka**; tačnije, jednu sebe-produžujuću silu dugotrajnog, uzajamnošću udvostručeno-raskrstnog, rastavljalačko-sastavljalačkog usložnjavanja drevno-svetskog sna – sna o sopstvenom joj prekoraku praga ka lančano-otvarajućim vizurama svetova! Jer taj je *čvor sveta*, zapravo, pretpripremljen filter za svekoliko zlo palo-uvremenjenog sveta, koji dalje tek stvara uslov podsećanja na ono pred-videno a nikad dogođeno; – na ono što je ostalo suzdržano, u svom željenom ispoljenju, u dubini očne komore njegovog predvidioca. Jer, on je instrument kušnje svakog subjekta za spremnost na prekorak sopstvene *ograničene ideje o spoljašnjem svetu*, i to upravo iz okvira ne-vlastitog mu sna. Jer taj **nadudaljeni, skupni san je tu jedino mesto izviranja želje daljeg snevanja**; tačnije, ono “nekad” moguće mesto što je bilo najpre ponoru-premostna, intersubjektivna zbilja, bezlično-zbirni događaj preseka svih pojedinačnih snova – da bi tek svojom reduplikacijom u jednog određenog, iz skupnog sna prvo-iskoračenog subjekta, postalo intrasubjektivna zbilja: – ono daleko-buduće, nezavršivo postajuće; jedan, snagom nečijeg sadoživljavanja /u modusu prislušavanja/ pounutren prostor daljine: – *mesto porađanja ideje o budućnosti*. Jer ono je ono uvek-izmicajno mesto pulsiranja raskršća, unutar *idejne školjke (Utopije)*, koje biva dozvoljivo samo preobražavalačkim odstojanjem snovidnog subjekta – odnosno, onom odmereno prekomernom, beskrajno elastičnom granicom nastavljanja njegovog u-bitu-tragalaačkog sanjanja. I tek to bi bila *ozbiljenost-na-sebi ideje kruga (školjke izgubljenog vremena)* čiji je jedini dar *prosečenost sopstvenom kvadraturom*, – kao

jedino moguće rešenje *paradoksa-unutar-želje za (svetlo-ozakonjenom) beskrajnošću* – dakle, *dinamička utopija* kakva biva ozbiljena samo iz i na nivou sanjarevog samoniklo-slikotvornog delovanja, i to u sprežnom mu otporu naspram mrtvila spoljno-suprotstavljenog sveta. A to je sprega jednog preduzetnog ubrzanja, na način nemog proširivanja mreže nulto-odsustvene dah-informacije – one koja pruža visoko-poletne podsticaje svakom pokušaju *lutalaštva*, ispoljenom tek u vidu moći *sanjarevog neusporenog delanja u mestu*.

Nova kognitivna paradigma (kao princip *Vihorskog Levka*) bi, zaključno, bila: ta razgranatija, ujedno nova i stara, metodologija ponovljenog dolaska do onog prevremeno determinisanog, ali na ravni sinopsije već ozbiljenog, učinka odloženo romantičarskog pra-pra-subjekta (*Mukle Starice*) – a to je *put svetlosti (stepenište lebdećeg ne-prijema u Zavojitu Sferu)* koji tek treba, po za-NJome-zaostalim šifarskim tragovima, iznova (za jedno *ново*, jednosmerno-produženo vreme) otključati. To je ono bezsupstancijalno jezičje majčinskog počela: *mačji vid put-obasjanja* beskonačne procesualnosti nekog pojedinstva: – dija-logosno počelo iz-sebe-tumačenja (prevođenja) svakog iz dnevnog konteksta (*širine svetskog podneva*) ispalog pod-teksta (*žalnog savijutka ponoći*), iz koga tek biva rođen onaj uistinu nov, procepno još nezazvučali, spram (ne)-dovršenog zapisa željom-premašajni, *svet kao umetničko delo*.

“**Ona je uvek nova, tude-zvučna jer joj** smisao nije poništen već potisnut, ali tako što zahteva svoje dešifrovanje: nema jezičke muzike koja oslobađa od imperativa jezičkog smisla. Zvuk koji živi od svog potisnutog (muklog) smisla jeste mukli zvuk, a smisao je dubinski potisnutošću svojom; to jemči *kruženje*, ponovo, u samoj materiji jezika.” * /R. Konstantinović.

Distanca prvobitnog Snevača: – načelo bespovratnog razlaza, ili, nepomešanosti dveju paralela: – strategiran hod dvounakrtnog opkoračenja vrela beskonačne (**praničije**) mogućnosti – jeste transparentno-parna dimenzija, ekspresija nulte dimenzije /kao pridolazeća od šuplje-nigdinskog pra-bića, subjekta-u-postajanju/ u dvo-dimenziji /dno-zaboravnoj površini neke palimpsestske slike/; te lebdeći temelj moći preko-udaljavanja ništeći-stvaralačkog, tačnije, za stari mu odbačen kontekst zaista tek novo-postalio subjekta. To je stamen jedne rastući samopokretne ravnoteže, sebe-ništeće i sebi-reverzibilne – u trenutku zlopokušaja razumskog apstrahovanja *biti njenog težišta*: – jer ono bi ga odvelo iz njegovog procepno-stanišnog mikroprostora u makrodomen fiksno premerljivog. Ali on je i “trajna kružna ravnoteža oko otvorene granice”* (H. Broh): – povratna sprega onemogućavanja toga da pojedinac zapadne u istost sa-sobom-ne/stvorenom pra/slikom; *dakle*, jedna *prestabilisana skladnost* (– *odstojnost, nevidljivost*) svakog novog sveta-u-postajanju, *potekla od bezimenog tvorca ravnoteže* – duha kristalisane praznine, izronelog iz petlje svetlo-prolamajućih sudara; – dakle, onog duha koji iz *njenog* svetlouvirućeg procepa raste uvis: – sve do u *pernato-hiljadu-očnu krunu Majeti/Pravde*.

“Razlaz je nepopravljiv; sve su mi stvari daleko, jedino što me za njih vezuje jeste sposobnost gledanja. (...) Uskoro ćemo usmeriti kljun ka nečemu što nijedna obala ne opasuje, i, pod opremom silnih jedara, naše će napredovanje kroz sredu srede čudovišne večnosti biti obeleženo jedino *pozicionim svetlima*.”

(Pol Klodel: *Zemlja viđena s mora*)

Međutim, one snom predeterminisane, ali ujedno i samim sobom /nevezano, recipročno/predmetnute, duševno-blizanačke paralele, postajahu u mikroprostoru samozatvarajuće mekote jedne školjke – naspram stihije makrovasionskog sveta (= treće/neprobuđeno oko Ra-Atumovo u kome, kao u *školjki izgnane sadašnjice*, počiva primordijalni par Šu i Tefnut – i to namesto nedosanjane tajne stvoriteljkinog imena). I one behu ono što se (samoobnavljajućim ništenjem) periodično ukrštalo u beskraj – uranjajući na toj tački (trenu poništavanja) u vrelu neprovidne mogućnosti, iz koga im i izviraše vlastito-odredbena **pra-razlika**: – **ona jedina ideja koja je bila ozbiljena na nivou sebe same, kao bezsupstancijalne!** I čista skrivenost bi zaista i ostala jedini modus njenog postojanja, da se na tom prausnulom mestu nije dogodio jedan upad: ulomak pogleda Vaseljenskog Uljeza, Tota-kao-Magusa. Jer taj, tu jedini dotekao, tuđe-uplivni pogled beše konzervisao u kolektivnom sećanju svoj polutrenutno stečen uvid u sam višak/učinak rada datog ushitno-turbulentnog mikropolja – unutar

predživotno-harmonijskog ustrojstva ljubavne im dah-građevine, satkane od paučinskih niti *konstantne mere odstojanja* njihovog magnetski lako-obrtnog, spojnog luka blizanaštva. Jer to je *mesečev srp od-mora-uzetih, a zatim kristalisanih suza*, što sobom lako podržava nadodstojanje dvojno-zračne *zvezde severa*. A sam taj višak sile unutar blizanačkog mikroprostora /jer je ovaj, tek stoga što je sabit, postigao jedan preko-granični cilj: – Presto Severnjače/, kao tek samo jednom /dublje-noćnom, ne-vodoodraznom/ stranom svog zračenja uhvaćen u *omči Totovoj* /onoj što steže a zatim konzervirše nebom uvek novo-pisane koordinate neospoljene svemogućnosti mora/, jeste ono što pod šifrom sveg oživotvoravanja beše /zarad opšte kušnje/ zapečaćeno; dok lako vođena nit ushitno-blizanačkog zapetljavanja u *lavirint-nad-morem*, koji je i doveo do *srpom* pomognutog uspona na *nebo* (Koralni Presto, u vidu Severnjačom ispisanih putokaza *nove noćne plovidbe*), ne beše zapečaćena, **već trajno izbrisana**: sve donde dok neko, kao oslepljen od te prejake svetlosti, a voljan da istrajno traži, konačno ne prepozna i u svojoj moći slepe potvrde ponovi celu tu zbrisanu putanju. A pri tom, iako je prepoznavši kao već dogođenu /svetlosno-porođenu/, on nju ujedno i obogaćuje – jer pogledom slepog predviđenja razuđuje ne-prepoznatu obalu jednog detinjstva /koje se nikad nije dogodilo/ u bezbroj vazdušastih obala i sprudova; te otud prvi put budi/reaktualizuje tamniju stranu (naličje) jednog davno-zapečaćenog ostvarenja-u-snu, koje još uvek plovi pod plavetnim zvonom sveopšte sanjarije; – to je prausnula zemlja (ostrvo) blizanački-duševnog mraka, u vidu hiperpreglednosti svih mnogo-naslaganih velova simboličkog. Jer tek **ta tamnija strana** slike jednog *daleko-izgnanog vremena* jeste ono što, takođe, u svojim bezbrojnim detaljima, nije dovršeno na ravni čiste sinopsije – jer beše samo aproksimativno uobličeno, u krugu jedne sebe-poništavajuće apstrakcije, koja zarobljavaše sebe samu u svoju globalnu sliku, te koja otud beše kadra da sasvim zbrise svoje jedinstveno-reljefne, nemo-plutajuće slike. I to zato jer je moralo da kao naličje oponaša svoje (prvostepenom, ne-istrajalom) apstrakcijom deformisano ličje, i time bude uskraćeno za izraz (večitog) usložnjavanja sitnog u sebi: za artistsku ekspresiju. <3>

Luk postaje Lira: – “samô čekanje je već prirast bogatstva”* /H. Broh/; – *ponor napetosti* sred luka jednog nebo-paliteljskog pogleda – kao “znajućeg tereta senki” – sebe samog prevladava tako što vlastitu *konstantu odstojanja (lebdeći imperativ odgovornosti)* preslikava u *gornji* (bestežinski, ili, u odnosu na težinu pamćenja nebo-paliteljske mreže, *izmaknut*) *ponor*, i to onoliko puta koliki je i sam broj opterećujućih ga tmina (*senki*, u vidu uzajamnim-trenjem-predupaljenih, *kamenih cvetova neba*); – upravo onih što ga nekada i činjaše *donjim*. Ishod je lavirintno stepenište ili hodnik svemirskih ogledala konzervisan unutar jedinstveno-zrakovne prizme (odrubljeni vršak piramide: “kristalni snop sna”**/H. Broh); tačnije, upravo ono što čuva vektor zračne strele, radi njenog razrešenja od prvo-paliteljske tačke ušća. Jer, u tome je kob neboplovca: jednom pređeni put postaje deo tela onog entiteta koji ga prelazi, *njegov šireći ovoj* – i to upravo tako da ta **dodatna svetlost njegove samosvesti postaje jedan nikome poznati put**.

Kao što Luk postaje Lira (Sistrum) – tako i Nut, od gipko-povijenog položaja ozvezdanog joj tela, što podrhtava *usled zebnje* jednog *podsvodnog sunca* (koje je ujedno sjaj planinskog jezerceta što lebdi nad temenom Šuove, u *noćno nebo* obreknute, glave), napreduje do u **stanje na-sebi-zaustavljenog skoka uvis**. Jer, zemlja je uistinu ne interesovaše, odnosno, *ona* se stopalima odupiraše od nje upravo zato da bi probudila *podzemnu svest* (– *oko*, u vidu podzemno-ograđenog izvora –) što izletaše *okrilačena* – te koja dugo postajaše *zagrobnim oblikom* Tefnutine prosudbe. Jer, tek **tim skokom** *Ona* zadobiva svoj poslednji lik: – nov zvezdani obris, dat u vidu **mužičkim instrumentom krunisane krave** – one koja *unazadnim putem pronosi Sunce kroz Noć*: upravo stoga da bi ovo zadobilo *jednu drugu, bogatiju haljinu*. Tako je zvezdano prostrta gospa Nut ne drugo do oblik istrajavanja Ra-Atumovog na putu njegovog pred-svesnog abdiciranja od Prestola – koji se tek kao ispražnjen obrušuje u *tačku zbiranih ponoći; zimski-provalu suzu Tefnutinu; kap-plameni vršak nadaleko zakovane strele Neitine*: – *jedino odredište uskrsnuća*.

Stvarnost jeste još nedogoden ishod protumačenja (božanskom subjektu pripisanog) gesta dopuštenja surovo-efektnog, ekscesno-slučajnosnog, golo-inertnog obrtanja točka sudbine – dakle, gesta dopuštanja jednog ničim moguće opravdanog ovozemaljskog stradanja. Stoga, ona krajnja “izgubljeno-vremena” stvarnost, ili dimenzija čiste budućnosti/neizvesnosti, tu bi bila pred sadržana u prošlosti – u vidu izvesnog poziva za /prokreativno “lažljivom”/ verom čoveka u /ev-topijsko/ postojanje nekog srazmerno moguće-iskupljujućeg rešenja ove, spram svih drugih neuporedivo mračnije, enigme. A to je vera u smislu pobunjeničkog odricanja čovekovog od /upravo tom nepoznanicom/ iskušavalački mu date moći apsolutnog gospodarstva: i to gospodarstva nad uistinu samo relativno omeđenom teritorijom (od) jednom uhvaćene *slike nemogućeg susreta, odnosno, sudara dveju međusobno nepoznavanih paralela*; a to je slika uhvaćena isključivo u modusu praljudskog znanja **onog totalno nepoznatog same paradoksalnosti božanske odluke na samouniženje – na lom Prestolnog Nebo-ogledala**; to je, stoga, pobuna u odnosu na **božanskom omaškom** dat princip poništavanja skriveno-središnjeg smisla jedne gigantsko-zbiljske, pa ipak samo individualne smrti – ali to tek samo za jedan određeni simbolički poredak: u vidu belo-ureznog (bez)-pamćenja krajnjeg učinka (od) samo-jednom-ispoljene moći snovidnog subjekta, – vraćene, po toj kružno-harmonijskoj prisili, nazad u svoju mnogo-ovojitu mekotu zasedne nevidnosti, što srce-pulsnom produžnošću ipak nastavlja da emituje svoje u nepovrat osipajuće, fragmentarno-šifarske znakove. Jer, to je vera u ne/moć subjektivog prisvajanja *prostora ne/mogućeg – zamaskiranog* u ono što je najpoznatije: – u detalj sebe-prepoznavanja subjekta; – *vid nedogođene prošlosti*, čijim se otključavanjem tek događa svo njeno /još neotkriveno/ prostranstvo, bivajući iznova zaključano, u /uvek samo jedan, trenutno otkriven/ putokaz budućeg. To je vera u smislu čina “podzemnog” urušavanja granice zamislivog, pa time i sveg začetno-idejnog, od-sebe-nultostvorenog, da bi ono tek zatim postajalo onom čudesno-sobom-postajućom zbiljom, **ozbiljenom upravo iz i na nivou svoje čiste sinopsije** – na način titanskog preloma pravsveskog ogledala! I taj *uzvodni pokret vere*, što se diže iz *bezdna čistog apsurd*a, a koji tek *nakon beskonačne rezignacije** samog sebe pokreće i *uprkos* faktu ljudskog zbivanja u lancima jedne uzaludne trke (u zatvorenom krugu nikad-dosegnutog, donje-vrtložnog otvora bezvremenitosti), jeste bačena rasveta na (nultodimenzionalno) mesto (neuslovljene) slobode za samopočetak bilo koje individue: – rasveta prostora pojedinčeve samoće, kao skrivenog obzorja neposvojivosti *uvek-odmaknutog* bivstva smrti. Jer, smrt je ono jedino mesto koje se u principu ne može apstrahovati od ijedne individue; ono je u drevno-skupnom snu ono vazda traženo mesto našeg poslednjeg, ekscesno individualnog oslobođenja – iz koga bi se /dugo čekano, te ničim uslovljeno/ javilo čudo našeg prvog pokreta, ono poslednje-preobražajno jer Detetovo, “sveto kazivanje Da”**. Jer jedino se u Njemu događa iznovno prodisavanje jezgra *božansko-ljudskog nesporazuma* – kao reminiscencija na bolovima doživljen Presto nereceptivne ekonomije njegovo-sudarnog dvo-daha, koji je u-sebi-beskrajno polje unutar praopisanog kruga – *zlatne korone oko indigo krsta* Majčinog dah-odsustvenog, svojevoljno joj žrtvenog, i otud tek samo simboličkog raspeća. Jer tu raspeće nije drugo do zlokobno-slučajnosni zapad Suđaje/Majet u istost sa sopstvenim joj instrumentom beskrajno muzikalnog umeća suđenja: – *prestolnom vagon odmeravanja svih polustepenastih prevoja, unutar kružne utvrde noći*; – *neizbrojivo kap-zvezdanim kolom* sopstvenih joj hiperosetnih struna, kakve skupa odražavaju jednu davnu spregu: – pre-bolni zateg božansko-ljudskih nerava.

Dakle, pobuna kakva bi odgovarala tek jednoj *preko-čovečanskoj viziji*, jeste sila usudiivanja izvesne potonulo-praljudske volje – na obaranje svakog, pa i božanski datog naloga na bezuslovni optimizam – koji je zapravo iskrivljeno tumačenje Krilatim Boginjom prvo-izdatog /državotvornog/ naloga, i to usled nedosledne apstrakcije od sâmog promaklom nam trena njegove izrečenosti. Jer, on je zapravo jedan *protiv-sebe-nalog*, u koga latentno beše pred-upisana neminovnost ljudskog skliznuća u *preogromno savesnu pobunu*, kao jedan do srži ljudski i time (– budući da počiva kao *trn u srcu više neustoličeno božanskog* –) upravo najviši kvalitet! on bi, dakle, bio isto što i jedan *preko-ljudski, kresavo-zvezdani* kvalitet, osnov moći usudiivanja na pogled u ogledala bezgraničnih prisećanja; smrvljena “nebo-ogledala” – koja skupa ukazuju na broj “u-bezdan-potonulih točkova”, nekad

pričvrščenih na “sunčeva kola”, sada lutajućih posred beskonačnog etera! Jer to behu *kola raskriljeno-zvezdanih svodova*, u vidu *kapljavog umeća zaceljivanja* one *zgrčene rane* koja počivaše usred dubine srca drevno odmetnutog putnika: – usred cvetne dubine lahorskog novouzimanja zamaha njenog prošireno-latičnog eha titraja! A to je – tek ogromno-ljubavnim skliznućem tog *protiv-sebe-naloga Krilate Boginje* u sopstveni joj smrtonosni *eho* – **konačno kristalisana kategorija prazne samosvesti duha**. Ali to je ujedno i *krunidbeno zvono* jedne *odazivne savesti* – u vidu idejne slike otvorno-raskrstnog paralelizma između onog “nekad postojećeg” (usnulo zavičajnog, dahom prožimajućeg) i onog “još nepostojećeg” (u nadljudstvo odmetnutog, sebe-potrla-božanskog). Prvo, nulto-prozirno, parno-dimenzionalno sve-sve-oko umirućeg boga (Ra-Atuma), kao nestajuće do u mikro-oko jedne veliko-neizvesnosne sebe-najave; objave nadolaska jedne /ponovljeno-romantičarske/ subjektivnosti, koji /na sasvim nov način/ izriče /multidimenzionalnu/ formu svog još neotkrivenog jezika: – jezika sazadanog iz krhotina prve prekognicije, otpadaka prekontekstualizacije prvog tvorca, u instrument ekstaze večito opiruće *drugosti drugog* – koja ništi svaki ograničavajući je kontekst zlopokušaja svog fiksiranja. Ali to je i jedno drugo, ekstremno pojedinstveno, **u-mraku-svetleće mikro-oko**, povratnom spregom nestajuće u onom prvom, ovozemaljskom, tamnom i bezličnom makro-oku, bivajući pri tom uključeno u proces njegovog nikada-do-kraja opazljivog brušenja. I tako sve do konačnog skliznuća *neizdeljenog prvog* u tamno-proključajući *ponor mnogog*; – sve do skliznuća *gromnog tamno-trpnog* oka tog *pra-ni-jedinog u-školjci-usnulog* entiteta, u procep odloženog mu prazvuka ospoljenja, i to u obliku udvojeno-varničavih mu suhtenja /koja se sveskupa zbivahu unutar neiscrpno uzavrele množine jedno-drugo-sitnjenja/; – sve do u međuprostor njegovog sebe-istrgnutog, a pri tom mu još uvek zgusnutog zračnog korenja – na način dorasta-do-sebe *žalopevno-kristalnog mi-oka*. Jer, to je međuprostor koji zadržkom volje za ničim-od-spolja posredovano ospoljenje Majčino, *njega* istog naterava na obrnut rast – u smeru sopstvenog sebe-sitnjenja sve do donje granice vidljivog. Na taj način *ono* postaje infinitezimalno, “podzemno” sveinicirajuće *mi-oko* – koje u svako novopostajuće pojedinstvo usađuje ovu *usnulu iskru, organ vida dvojno-otvornog prostranstva ne-sećanja*. I to je onakav organ vida koji i u latentnom vidu nastavlja da postoji, unutar svakog potencijalno prosvetljivog sopstva: produžena strujna ruka drevno-vihorski preuređene pauze nulto-stvoriteljskog, *preuveličanog* viđenja sebe – prvi put: iz potpuno nepoznate perspektive sopstvenog onostranog doživljavanjaoca – saposmatrača.

Jedino smrt po svojoj prirodi sadrži moć da se udvoji i sagleda sa distancije – a da, pri tom, umesto da napusti svoju suštinu, nju upravo potvrdi. Jer smrt je i dalje sebi jednaka kada se rasvetli u sopstvenoj (unutrašnje određujućoj joj) razlici – koja je razlika samo u uglu viđenja sebe; – tj. viđenja dimenzije vlastite dubine (*tamnog naličja njene nadmorski situirane prikaze*) koja, tek sa *ispisanom (odmotanom) mapom s podmorskog (srebro-zlateći prosečenog) dna, izlazi na površinu*. Tako tek to jednom otkriveno naličje obelodanjuje: da je događaj smrti tek učinak predmetanja praznine *prvog stvaranja* iz u-sebi-udvojene, i time već na nivou Ideje sputane, *volje uzvodnog samoopstojavanja jednog Ja*; – te i da od tog događaja (praničije) smrti oteta praslika, što daje privid nekretanja vasiona, ne može ni biti njena pretpostavka. Volja-za-volju* postajanja nekog Ja tako “diše” svojom samom ne-pretpostavljenošću.

Međutim, ta svezana razlika u grotlu *druge smrti* (koja je *svejednota neispoljenog*) jeste jedna nežna pregrada između dve aure, koje su (iako nezavisne) smeštene unutar zajedničke nad-aure još uvek razvojnog zloduha androgenije. Jer taj je duh tu zlokobno neozbiljen, još neospoljen u svojoj srebro-zlatećoj tački preseka, što čini *krstasti zametak iskonski-dvosmerne* Ja-Ti relacije – koja je tu *jedina stamen-zaleđina* (znajuća topografija) za visoko-rizični pokret upojedinačenog postajanja, i to u jednoj strašnoj otvorenosti za sebe-premašaj, poput obezličeno vrhovnog (“zarubljenog”) *ja* Ra-Atumovog. I tu iskrsava **pitanje: zašto ta potencijalno aspektualna pra-razlika što počiva u grotlu transparenције još-sebe-neispisanih poddubina smrti** (– a koje iz prednje-sagledavajućeg ugla

nema, dok je iz zadnjeg ima –) stvara privid poništenja razlike u samom/vanvremenom trenutku smrti, te time trajno poništava onu prvobitno-zbiljsku, ili, velikodogađajnu/dramatičnu dimenziju smrti? Tu se prvi put javlja pitanje zbog čega ta pra-razlika, kad se jednom konačno ospolji, odnosno otpetlja iz čvora vlastitog slučenja u lažju fiksirano *sve-jedno* /koje utemeljuje slepu vlast starog boga/, uvek u njega ponovo upada – i to pri ravni svoje samoprezentacije, odnosno pri *samom sobom* izgrađenom simboličkom polju? Odnosno, zbog čega ona i dalje ne ostaje ona aktualna, ili presitno aspektualna razlika večne samoproizvodnje unutar pra-ni-jedinog entiteta, Prestola-u-urušenju? <4> – Nego *umesto toga*, kao ona “suštinska” razlika što je predeterminisana pri svojoj sinopsiji (za rad obnavljanja Prestola), čini jedan sebi-nepotrebno-rizični korak – k progledanju u antiprostor preko-obzornog (opoziciono-zrcalnog) procesa sebe-ospoljavanja (još-ne-faktičke) razlike (od) dvaju sasvim osamostaljenih bića. To su *Praiskonski Blizanci* /Šu i Tefnut – koji su *zalag svoda talasno-zvedane noći*, ili, živo-okata potpora panterški gipko-propete figure svemajke – Nut, koja morade da održava *uvek isto* odstojanje spram *ponora prisebljenja*, to jest, muljevito proždirućeg je pra-tla, nepostale figure crnosunčanog sve-oca, Geba-kao-Khepre/, dva aspekta Neutruma: *nosioca praskozornog krika; duha odmotavajuće krilatosti* – što činjaše njihovu zajedničku, androgenu dušu. Ali, *Njih dvoje, utoliko što imahu zajednički duševni supstrat, ne bejahu i jedan objedinjen duh: – jer bez-broj je samoniklih individua prostorno nesvodiv na sve-jedno, kao što je i krug samorefleksije razmaka dvaju blizanačkih nepoznanica, na svojoj završnoj tački, udvojen: – velika Ja-Ti (Oni) “osmica”, kao obrazac muzike* protiv-sastavnih talasa, stalno bogateća otkrivajućom pod-dubinom sopstvenog sudarnog stecišta, tj. klizećim joj akcentom smisla *smrtno rizičnog bivanja-u-procepu*. A to je *struktura dvounakrsne pred-metnutosti duševnog blizanaštva*: – prozirna tkanina zaborava, kao sredstvo ublažavanja bolova saznajne otvorenosti svakog /iz svoda poslednje neminovnosti smelo istupeloga/ bića: – prag otvaranja novih vizura, koje sveskupa nadolaze iz zaprečenog “podmorskog” izvora, u vidu statičkim nabojem multiplikovane snage, pomoću koje pojedinac tek istrajava u odluci za zadržskom sopstvene mu bezgranične želje – za ničim posredovanim pokretom nulto-nesputanog samopočetka.

Otud se mogu uočiti *tri faze* u razvoju strukture **dvounakrsne pred-metnutosti duševnog blizanaštva**:

- 1) **NIVO semiotičkog**: *dva simultana aspekta noćnog crnila nevezano lebde te titraju u sve-jednome*, koje je *Veliko Neispoljeno* ili *Duh Etera* (Harpokrat/Alef; **Eros-kao-Fanes**); odnosno: oko zrenja beskonačnog odsustva sopstvenog *Ja* – koje je, ujedno, zrenje smisla zadržke bilo kog subjekta u sopstvenoj manifestaciji... Jer, *Veliko “On-Ona” (“prema svetlu otvoren i ljubazan Ra-Atum iz Anu-a, gospodar dalekog horizonta, ... ,”* */ Tomas Man) uvek biva – i to odmah nakon svog *belo-kružnog* samoopažaja – vraćeno nazad u nevidnost, sveopšti zaborav, postajući time hiperpodložno tuđinskom (uvek-već-ne/pogrešnom) tumačenju; – preekspaniranju samo jedne svoje, i to upravo prednje/površinske, *“On”-strane* (koja potiče od *podzemno-otvornog, duboko-tišinskog* prostora za odloženo-svetlosnu objavu *Neitinu, up. Hator-Tefnutinu; Nju-kao-Daleku, noćnom nebu podsticajnu*), nauštrb zadnje/dubinske, *“Ona”-strane* (što potiče od *neosvetljenog jezgra* pripremanja *Njegove* daleko-buduće pojave – u vidu “podzemnog” ili ponoćno-rođenog Sunca). A ta se deformacija nulto-konstitutivne percepcije zbiva unutar sužene vizure *jedino-izvesnog* (– od planski-samosvesne vasseljene najpre prihvaćenog, a zatim i prognanog –) *recipienta, sina starog eona* (Višnua/Tot-Hermesa/Isusa) <5>, **zastalog na pragu otvaranja planetarne novine**. Otud nastade (ali najpre samo na nivou percepcije *vaseljenskog uljeza*) zamena iskonskog božanstva proročkog *svetlo-pogađajućeg* pogleda (prikazujućeg uvek putem jedne svoje strane: *ili* u vidu starice s najviših planina, *ili* u vidu starca s morskog dna, *a nikad sastavljeno*) sa njegovom povampirenom senkom, jednostrano osvetljenom istinom sopstva: – **Zlim Demijurgom, duhovnim kanibalom, lažno nepristrasnim zakonodavcem**. I ta se fascinacija Demijurgovom krađom tuđe moći nultog

postajanja – što izazivaše zavist onih ne-samo-postajućih – proširila od vaseljenskog sina, čuvara drevne uspomene, na čitavo čovečanstvo starozavetnog vremena.

- 2) **NIVO simboličkog**: – ili estetička strategija pred mogućim zlom samog *V. N.*, i to zlom koje je – budući najpre dijalektičko – sadržano upravo u /paradoksalnom/ *pra-gestu* njegovog omogućivanja /provociranja/ **sebi asimetrične drugosti**, otelotvorene u Zlom Demijurgu /najpre u Gebu kao ne-istrajalom Kheperi, više primitivnom nego zlom, te zatim tek i u Amonu, kao od zagrobne faze Sunčevog putovanja *uskogrudo ograđujućem* vladaru – koji sobom proždire celokupnu ravan uskrnuća/. A to je ujedno i strategija od pomenutog *zla uklopa* praosnovne razlike dvaju blizanačkih bića, od kojih je jedno primalnije jer je samodovoljnije (*Ona-aspekt*), imajući otud za svoj zavetni zadatak da unapredi ono drugo (*On-aspekt*) – odnosno **da ga natera na spram sebe jednak stepen samodovoljnosti** – u sopstvenoj nulto-izranjajućoj, prestupno-svetlonosnoj pojavi! Ali da bi se taj željeno-srazmeran joj stepen (od) spram *Nje* apsolutno nezavisne paralele, mogao odista i dogoditi, ovaj primalniji *Ona-aspekt* zbirano-nadličnog entiteta (*V. N.*) morao je pre svega da (– u svrsi ospoljenja *čistine postajanja* –) uz jednu veliko-hrabrosnu cenu rasvetli sledeću, **od strane tadašnjeg čovečanstva neželjenu, istinu**: da bi proizvoljni tumač stvarnosti, Zli Demijurg, kao “otac-zakonodavac”, izbegao uvid u neminovnost sopstvene smrti – i to smrti upravo na mestu vrhunca sopstvene moći (kao jedinom mu mestu apsolutne izolacije, bez prisutnih svedoka) – te da bi otud zadobio privid univerzalnosti vlastitog zakona, on čini sledeće: on supstituiše taj svoj uistinu samo lični zakon, afirmacije tek samo vlastite moći, sa apstraktnom idejom zajednice duha – kakva unapred poništava bilo kakvo odstojanje subjekta spram utvrđenog simboličkog polja, koje je tačku Njegovog odsustva postavilo u centar. Jer svaki takav proizvoljno donesen zakon, onda kada biva projektovan na ljudsku zajednicu u celini, te kada otud ovaj preraste u totalitarni imperativ života, na kraju zadobija prevashodnu ulogu da prepokrije smrt “oca-zakonodavca” – te da mu obezbedi jedan *večni vampirizam*, ma šta to u nekom određenom kontekstu značilo.
- 3) **NIVO aktualnog**, u-vremenu-ospoljenog: beskrajno potenciran, dugo zadržavan događaj (nadnemogućeg) susreta “dve strane smrti” (koje čini *od sveta zaboravljen par*, Šu i Tefnut). **To je sudar u kome nastade vrtlog svetlo-prelomnog ubrzanja, u čijem se ishodu (zlokobno umirenom dnu) sama smrt konačno rasklapa – u svojoj inherentnoj razluci – koja je razluka obrubljenja središnje rupe u mreži jedno-drugo-izricanja**. Ali, to je jedna *u-bitu-suzbijana* razluka što stvara statičku silu izгона polukružne struje *haosnog jezičja* (iskonskog zla pri okeanu pred-stvaralaštva) u veliku dvoizlaznu struju krst-osovinske “osmice” (Boginjin Razboj neizbrojnih svetova). Tako ta jedina struja postade sopstvenim izlivanjem nepovratno udvojena, i to kao od vlastite spokojne snenosti (kakva vladaše u umu Boginje) zauvek otisnuta školjka /**čiji jednom gromovno-uzdrman biser sopstva takođe postaje dvojan**/. Otud se i rodiše oni praiskonski blizanci, kao osnov jednog sasvim novog, ali ujedno i (– *svetim zaboravom uslovljeno* –) najstarijeg stvaranja: – onog koje ostade zatrpano unutar probijene dubine Boginjinog rudnika. A to je mesto čudesnog života, u apsolutnom mraku, jednog samoupaljenog plama – što oličava skupni sveprozirni ushit, slobodno plutajući na domah Krst-Vretena zlokobnog umrežavanja svetova; – na domah podzemnog oka osude smrtnika na klačenje, unutar bezvremeno-ledničke pećine njegovog praodсутnog snevanja; – zapravo: osude na *iracionalizam automatizma*: – na zlatno-zastojnu ili presečno-okovanu, zlokobno estetičku ili nemo-slikovnu zbilju.

I tu je – na suzno-slanom mozaiku prazno-ogledalskog lika Snežne Kraljice – postavljen zadatak za dugo očekivanog *viteza-lutalicu*, da iznova izrekne, reaktualizuje, odnosno prekontekstualizuje *njenu* jednom već davno sebe-izrečenu a zaboravljenu “suštinu” (vid postajanja) – koja, ukoliko je više udaljena, tim jeste više po nad-meri čovekovoj:

”...A noć drži ženske svoje ruke u našim rukama...
(...)

Ona koja počiva još po danu, morsku noć nosi
 na svom licu, ogledalo zore bez lika. A ja to
 bdim na obali njenoj, nagrizan zvezdom blagosti...
 ...Naći ću za onu koja ne čuje
 reči što čovekom nisu reči.”

/Sen-Džon-Pers: *Morekazi*.

* * *

Boginja Noć, kao ”ona neumitnija, još manje saglediva, druga neka sudbina, i dalje, još dalje, sudbina za sudbinom, prazan oblik za praznim oblikom, ono nikad više dostižno ništa, smrt-roditeljka kojoj tek još slučaj odgovara...”* (H. Broh), beše oblik spoznate smrti: – oko odaslanja one svetlosti koja je “obuhvaćena tamom svog rođenja, pa ipak jačinom svog zračenja obavlja još i tamu”**. Jer *ona* kreativno lagaše o samoj sebi da *već jeste*, te provociraše sveopštu zavist i žudnju, osuđujući ljudsku prirodu da *zaboravom sna o večnom putovanju* (“*lebdeći rastućem postajanju – koje je jedino poreklo stvarnosti*”***)) vazda luta i iznova traži *njen* izgubljen /niotkoga još iščitan/ simbol. Predstava Boginje, same i jedine u noći predstvaranja, otud beše onaj sveprovocirajući, suptilno diskriminacijski mač, zaboden i zaključan u *kamenu mudrosti*, izvorni “test veličine” svake individualne duše.

Razapeta Afrodita:

“Ovo tijelo svetlosti koje ljudi mrze
 razapeli su, jedino pravo, na krstu.
 U bezbroju bića, do kraja vijeka, uzalud,
 uzalud vjeruj u vrstu.”

(Tin Ujević: *Razapeta Afrodita*)

Majčin pra-oblik, luk sebe-proboja, beše onaj hladno-mesečev srp – što održavaše dve iskonske sile u interakciji /“blizance” Šu i Tefnut, koji bi se inače uzajamno poništili/; – sve donde dok ne bi kristalisale nultojediničnu meru sopstveno im inicijelnog viška sile samog omogućavanja reaktivnosti; dakle, viška koji je uvek na strani onog reaktivnog, drugog/Kćeri, – na strani Majet – *koja se tek retro-aktivno* konstituiše, u svom punom/mačjem šarenilu, pri šahovskom polju crno-bojevne Pravde!* Za taj je izmičući višak ovaj sam vrtlog interaktivnih sila pronašao zamenu u njegovom otisku/odlivku – koga je, za razliku od /tu više nepostojećeg/ originala, mogao da zadrži u sopstvenom domenu. Samim tim njegovim prisvajanjem, putem zamene sa otiskom, dati original biva (– kao međutrenutno samooglednut u vlastitoj kopiji i time od nje progutan –) usmrćen za i na ravni simboličkog – čime mu se oduzima dalji (kontekstualni) smisao. I – tek u svom poslednjem opiranju – taj original, kao fluidna slika, vektor sopstvenog inicijelnog viška sile, zvučni izraz sabranih daljina, ili *begova-od-sebe primalnog sopstva*, probija/prolama praznu površinu svog ogledalskog otiska; – te jednom konačno odbacuje vlastitu *polazno strategijsku* osnovu u *slici harmonije*, što zamrzava *krajnji domet* delovanja sopstvene mu vrtložne sile; te se tu – lučnim skokom sile oslobođenog pritiska usled svoje upletenosti u čvor kontrarnih sila – konačno sabira u dimenziju sopstvene drugosti; – tačnije: u rasvetljen prostor njegove dugo-tražene, a tek na kraju zadobivene, *moćnosti početka*. Jer to je dimenzija *uplivne budućnosti*, ili lebdeće korenje uzvodnog zamaha jedne **dvostruko sebe-obrnute krošnje/krune** – u vidu strele srećno-silaznog zraka podnošenja, u apsolutnoj samoći, jedne prebolne cene postajanja (– iz vlastite pre-odluke –) stvaralačkog subjektiviteta. Dakle, sve dok ne uskrsne onaj nekadašnjeplovidbeni, usnulo intuitivni vid, kao probojno ispoljavajući samo iz mračno-izolacione komore izokretanja svake okom primljene slike – , ”... i sve dok se zlo ne izluči iz svetlosti, nestvorena ukočenost iz onog samo-sebe-stvarajućeg”* (H. Broh), čistina neuslovljenog samopočetka pojedinstva ne može biti zadobivena – budući uistinu ničija! Ona se može zadobiti tek preko subjektom Nut-Anankinim ponorno jednom zaželenog otisnuća u bezdano neizvesnosni, nit-zvezdani proces sopstvene joj opasnosne proizvodnje jedne najtanje-zračne mreže – *prašinsto-umne snage*

novoispisujućih znakova, kakvi dolaze upravo iz jezičke Preko-mernosti Njeno-govornog ambisa. Ali to ujedno beše i jedan tek polustabilisani tok, pokušaj u-bitu-nemoguće premere onog praiščezlog a u-sebi-neograničenog; tj. onog što se sad pobunjenički pojavljuje u vidu izvesnih ničim-prigušivih zvukova – podčujno-strašnih predznaka nadizrecive plime svetova, javljene u vidu gromovnih ništenja sveg ograničenog...

Jastvo praodluke, kome ništa nije manjkalo, namerno je proizvelo privid manjka – laž o njegovoj zavisnosti od nebića – da bi, kroz umnožen broj očiju iz-ništavila-dozvanih posmatrača, preraslo sebe. Ono je planski izazvalo zavist i želju nebića da ga spozna i dosegne – što beše Boginjino prećutno znanje o tome da je *Njena* dovršenost-u-neispoljenome isto što i znak *Njene* nedovršenosti-u-ispoljenome, tačnije, znak za dovršenost samo na ravni simboličkog – *odstojnoj slici kušnje*. Beskrajno sputani život se pojavio kao dorastao iz **odmotanog sažetka dalekovidstva**, uporedo, **dna opitnog ništavila**, ali samo zahvaljujući prethodanju mu jednog individualnog bića na kome se ogledao smisao sveg pramajčinskog okeana bitka, a koji beše u sebe zatvoren kao plod u čahuri još nerazvijene smrti.

“More - početak sveta zabranjenog, na drugom licu naših snova, ah ! Kao što je prekorak sna, i sam san, na koji se ne drznu niko...”

(Sen-Džon Pers: *Morekazi*)

Kako ponoviti izgublenu ideju/predstavu o sopstvenom nam izvorno pred-metnutom, blizanačkom biću, predstavu koja bi odgovarala njegovoj realnoj drugosti – i *pre* susreta sa tom drugosti? – Da li otpustiti predmetnutu nam sliku zarobljavanja daha našeg drugo-bića (Ka-a/Kait; Anime/Animusa), naš prvobitni oslonac u utopističkom svetu – te time svesti sopstvenu egzistenciju na oko (procepnog) zurenja u sopstvenu (zasebnu) smrt, oko koje se odmah zatim i pripaja uz *grotlo* (sveopšte) *smrti*. I tek onda, iz te izmenjene perspektive, koja bi odgovarala upravo našem potencijalnom drugo-biću, videti prvi put sliku sebe u sopstvenoj budućnosti, i to smeštenu u sveopštu konstelaciju dis/harmonijskog bez/broja pečata svih individualnih duša – i otud se tek setiti sebe kao nekog budućeg, prisebiti se tim sećanjem i opet iznova zaboraviti tu svoju pra/sliku. To znači spoznati to da je efekat našeg daleko-budućeg, apsolutno neizvesnog delovanja čudesno-predsaglasno ukršten sa efektom daleko-budućeg delovanja našeg još neupoznatog drugo-bića, “blizanca”. A to takođe znači da se ja ne smem za duže od jednog trenu prisećati svog jednom pređenog puta do krajnje-željenog efekta vlastitog delovanja, jer bi se inače ovo samo zajedno sa mnom “okamenilo”. Ali zato mogu zadržati svoj (u-snu-stečen) uvid u jedan trajno-otvoren (beskonačno-rastući) kontekst mog delovanja – koji je ujedno kontekst i mog drugo-bića, i to sagledljiv/samerljiv samo iz njegove *naspramne perspektive* – te prema njemu trajno koordinirati svo sopstveno buduće delovanje! Otud je ta nulto-jedinična mera ljudskog preko-sa-znanja (tačnije: odvaljen *kljun nebeske lađe*, kao glavni ”prizmatični pododeljak ideje”;* /Malarne) sam prozor božansko-ljudske vidovitosti; – to je isto što i jedna oduvek tražena, *drugačije-transcendentalna struktura ljudske konačnosti, kakva ne bi sputavala rast onog saznanog – jer je svekoliko ljudsko saznanje koordinisano prema onome što nas pred-vidi upravo kao neuslovljene*. Samo na taj način naše delovanje jeste apsolutno neuslovljeno, a pri tom ipak razrešeno od slučaja – već u svom samom začetku: putem dvokrilnog ogledala metafore, ili polutrenutno otkrivajućeg pravila za to: **da svako pojedinačno biće, tek na doskočnoj strani luka svoga uspostavljenja-za-drugog (tj. na strani svoje prve odrednice, što dolazi od nepoznato-dejstvenog prostora njegovog drugo-bića) dobija odrazni lik svog sopstva – i samo ga ta povratna informacija uistinu može koordinisati;** – odnosno, situirati u jedan otvoren hipersinhronijski skup, ili dugo stvarani intertekst: semiosferu dovoljne elastičnosti svoje granice – za ospoljenje nečije (preko svake mere) prestupne individualnosti! A to je ona *ipak ozbiljena utopija (ev-topija)* oživljeno nadljudskog kosmosa, kao *Žar-Pticom snoviđen mir ozakonjene beskrajnosti*. Jer kada se neko jednom u tu beskrajnost otisne, nakon svog prolaska

kapije nove stvarnosti, taj zauvek odbacuje lanac svojeg poslednjeg pamćenja; – odbacuje polifoni rep zvezde-padavice, tu već preobražen u jedno trajnije /plemenito metalno/ bogatstvo što se /predživotno/ vrti oko svoje ose; – u giganta šupljikave strukture /zvezdu najdaljeg odjeka/. To je poredak oslobađanja jednog – samo jednom “u letu” razotkritog – puta večno-produžnosti mira svetlosnog događanja, očuvanog tek unutar posude zbrajanja nadalekih novoupaljenih sazvežđa, i to sa tačke vrhunca turbulencije u noći! zapravo, unutar uzavrelog nebo-okeana majke, kao drevno zagubljenog mesta prvog zamahnog pokreta *njenog* u-sebi-posmatralačkog, ne-zaključenog stvaranja.

Jer, **Nut-kao-Majka** jeste *mlečni put*: – *duboko zaželjena pruga* izlaska-iz-sebe dobro-zaokruženog Nuna; dok je **Tefnut-kao-Kćer** onaj *mesečevim srpom* tačno odmeravan *tren puštanja suze*, koji konačno izaziva i Nilov (Nunov) izliv. I taj *dvosprežni dah* izaziva izvesno *čvorno uvijanje /podzemlju istrgnutog i otud preko-obzornog/ jedrilja* – što beše sačinjeno *od krila* odbeglog Tefnutinog srca, kao tu jedinog sredstva uzleta *barke svetova* (tj. jedrilja iznova pojavljujućeg u vidu *zvučno-probojnog pera* – *velike nebo-pisaljke*, što ima oblik lako-plovne vage Majetine). Tek bi to bio jedan duboko-noćni podvig: sprovod Sunčevog Zametka kroz Stihiju vladajuću unutar Nebo-Okeanske utrobe, gde sam kosmos tek postaje! Jer, *Njena* se polukružna ravnoteža uvek zbivala čas na jednoj, čas na drugoj strani *točka uvis plutajućeg, put-rasvetnog delovanja* – “putujućeg” delovanja koje uvek bejaše svojom opozicionom stranom /od nesvesno mu proizvedenih efekata/ strategirano. A to znači da *kap s indigo-ruže kćerinog zastalog srca* povratno nanosi nezaceljivu ranu belokosnom jajetu bezličnog sna: “predmaterinskom svodu neminovnosti”* (gigantskom sve-sve-oku – omći njenog samougušenja). **Iako minijaturno, ono izaziva lom onog makrovasionskog** – tako što ga na-sebe-preuzetim bolom raspada^ prevodi od dovršenog, uslikovljeno-neživog *u nezavršivo-muzikalni*, buđenjem iz njegove smrznute jedinice iznova sebe-oživljeni kosmos. A to je jedini srazmeran supstitut *ugušenoj, beskonačno pojedinstvenoj duši (kćeri)* – ospoljavanja nulto-pogađajuće moći drevno sanjalačke sebe-smišljenosti.

Otud tek jedan devijantni (jugozapadni) ukrst ljubavnih paralela u podzemno-otvornoj šupljini umrlih (Amentetu), jeste događaj sudara između prestabilisano-sastavnih linija – doteklih od krajnje-oprečnih delovanja.* Takav beše sudar između Jedinice, kao šiljka predsaznavanja/predsadoživljavanja (Duha/Majke), i Nule, kao onog nepodnošljivo uplivnog, podzemno zbiljskog, još nesaznatog/nedoživljenog (Duše/Kćeri) – a što sve dovodiše do pomeranja težišta od onog nikad viđenog –Kćeri, na oblik *njene* buduće viđenosti –Majku. A taj je oblik *Njene* predviđenosti zapravo čilo-idejni oblik Androgena, duha ovaplotnje lutanja kroz eter, Harpokrata (up. Alefa, Erosa-kao-Fanesa), – oblik *Njene* prelomljeno-zrcalne i u-Snu-zaželjene paralele! Na taj način struktura dvounakrsne predmetnutosti duševnog blizanaštva, *kao dvojno-svetlosni zametak sna*, zapravo, nije dvosprežna nego **četvorosprežna**: – jer je čine najpre Nut/*nebo* i Nun/*okean* (– i to na ravni metafore, koju otelovljuje vanvremeni Harpokrat), te zatim Šu/*vazduh* i Tefnut/*rosa* (– na ravni procesualne zbilje, koja je Snom strategirana, “uzglobljena” u nebo-okeanski međuprostor). A kako Šu podržava nebeski svod, tj. luk mačje-gipkog skoka Nutinog, a Tefnut (buduća suđaja mrtvima, Majet) budi iz sna okovanosti nemo-slikovnom zbiljom samog Harpokrata (*koji je nebo-okeanski izdah tišine*), tako je i ova ista struktura *dvounakrsno četvorosprežna* – čineći veliko-strujnu “osmicu” neprestanog preoblikovanja drevne vasiona: – putanju rasta-do-sebe zloduha ništavila, ili putokaz mape *postživotnog putovanja* – nastao putem loma površine Etera! Tako tek putem majčinskog izatkavanja obrasca stvaranja /bezdanog opažanja/, beše prestabilisan i sam **pod-oslonac rasta sveobuhvatne ravnoteže** – koji treba da profiltrira i svo ono istorijski još nenadošlo zlo. *Tajni Zalog Noći* stoga beše Tefnutina *beskrajno usamljena, dugo uzaludna*, te pra/slikom hibernisana Energeja silazno-ljubavne bez/pomoći /ljudima/ – vraćana joj neprestano unazad, i to upravo od strane ovog *krilatog zloduha* koji ovaploćuje *staklastu beskonačnost Etera*; da bi na kraju bila *od nje same* /sasvim svesno/ investirana za neku daleku budućnost /gde ljudska vrsta samu sebe dokida; te ujedno, gde se Tefnut sa Šuom **prvi put izvan-Sna-sastaje**; i to tako da **Oni skupa – kao Snu vraćeni! – izgrađuju njegovo Nadsvode!** I tek ta retroaktivno sumirana Energeja bespočetnog sebe-dara Majčinog, dovodi do zaceljenja

Kćerinog odbeglo-upojedinačenog – nekad sveopšteg, jer kolopletno ozvezdanog – srca. Međutim, ta rana unutar zametka *ponoćno-srčane preodluke* Tefnutine (odnosno: **volje** za sopstvenim joj rast-umanjenjem, sve do hladno-plamene kapi u-bitu-nevidnog joj oživotvoravanja kosmosa) beše upravo i dovela do oblikovanja **njenog ekstremnog pojedinstva – koje se ovom nedostatku mrtvog sveta neprestano protivi!** Jer on, kao zagušen svetlo-zametak noći, ne imaše dovoljno prostora smisla da se odmah ospolji – u vidu duha na-sebi-zastalog točka pred-vremenâ – te se sveo na poluzakrčen ekscentar svekoliko-neusmerenog izračenja prvobitne vasiona.

Ali pošto Tefnutin nerazvijeni cvet smrt-roditeljstva beše od nečije strane ipak viđen/doživljen, to bol-tuga *njenog* umiranja i nije njeno umiranje, već umiranje njene noćno odmaknute majke – nerazvijene joj zamisli sveživotnog kosmosa, – dakle one majke koja je istovremeno i ona sâma, kao svoja vlastita kćer! I ta tuga, kao ne samo lična već i sveopšta, biva proširena na gledaoce, kao glorifikacija žalosti pred publikom: tako ona postaje izvesnom obnovom iščezlog kroz lavirint bezbrojnih očiju. Tu dakle nema trpljenika bola, nema probodene i raspete, ona je odsutna i time ni za šta priveziva, a krilato joj srce po želji izleće iz grudi, ničim fiksirano; – nego ima samo bezbrojnih gledalaca drame njenog samo-odsustvenog raspeća, sadoživljalaca, sapatnika kao patnika zbog njenog davnog progona, strpljivih čekalaca njenog nadolaska. Ima samo glorifikatora i prenosnika bola, ne i fiksnog izvora bola po sebi <6>. *Ali je zato najveći podnosilac bola onaj koji dugo čeka na svoje gledaoce.* Jer, samo time bol postaje stvarnost: kao iskorak iz čahure sna koji se muči da se u sebi probudi, ili da se samo-probije iz tečnih maglina strave polunestvarnog.

Pra-bol kao odjek “prazne samosvesti” nekad “dišućeg” sveta, beše ujedno i drevni oblik savesti: – zahtev za prekorakom-iz-sebe granice snolikog sveznanja: negativni podsticaj stvaranju, i to onom čiji prvi uzrok leži u opčinjenosti onim “od preko granice”, nemogućnošću prekoračka te granice, te i čežnje za komuniciranjem sa onim od s onu stranu te iste; – čežnje koja, usled nemogućnosti nalaženja svojeg izraza, stvara vrtlog pranesporazuma, pobunjenički rasep unutar sebe same: zato se s pravom može reći da se ništa ne odvija bez svesti – odnosno, da je kosmos potencijalno živ/svestan.

Samo na taj način je nulti izbor duše, kao put neuslovljenog delovanja subjekta kroz vreme, predeterminisan: – najpre kao svest o granici sopstva, koja je ne drugo do petlja iskonskog bezizlaza, oblik zauzdanja želje za stvaranjem; – zatim kao svest o opsegu jedinog usko-izlaza duše, tj. o mogućnosti da duplira vlastitu granicu, te da tako – *paradoksom prazne kutije* – od “nule” stvori “osmicu” (lebdeću pećinu, iskonsku dilemu); auru zbiranja svih omeđeno-pojedinstvenih auri; to jest, da stvori od nad-sna jedan segmentarno individualni pod-san; **dakle, nad-aura koja u pod-osnovi ima sazvučje dve “blizanačke” aure, ali ne i sazvučje dva korporaliteta koji preduslovno stoje u osnovama tih auri – jer je unutar te krajnje-proizišle aure, što ovaploćuje pećinu prvog sazvučja, zarobljen tek samo čist beskonačni eter;** – dakle, nad-sve-aura, kao jedino obličje koje može da obuhvati apsolutnu razliku a da ne relativizuje njenu apsolutnost. Od primarno-jedinog kruga tako nastaje dvokrug – ali s tim da ovaj drugi ostaje prazan, neispunjen željom za probojem sebe, *radi daljeg stvaranja.* Jer on kao asimetrična /iskonu zamisliteljstva nedorasla/ drugost, nastaje samo usled volje prvobitnog kruga da /putem nekog polu-medija/ ospolji svoju u osnovi mu stojeću, razliku – najpre kao praznu formu samo; – da bi ova, kao upotrebljen medijum silaznosti vrtloga tog prajedinog kruga u bezcentrično mu sabito ništavilo, tek postala ispunjena jednim dopisujućim, odloženo-izronelim smislom – *bojevno-talasnim krikom Žar-Ptice s mesta sveidstva.* Jer, to je smisao za jedno u srži ljudsko, tonirajuće postajanje – u poluzbrisanom mapi sve-nad-udaljenog sna Boginje. A taj je *Njen sebe-duplirani san*, koji počiva unutar *višeg, tuđeg joj sna**, zapravo san o još neotkritom ishodištu potajno-lepezastog sabiranja celokupne skale *Njenog* žalobnog zov-odjeka. To je jedan u svom samom prikazu skamenjen pokret težnje za iznovnim zadobivanjem jedne, od *Nje* davno otpuštene ali tek *dahom Njene smrti* zaokružene, beskrajnosti. Jer ta joj je **prigušeno-glasovna rog-**

katedrala, izviranja u daljinsku čujnost tek jednog beznadno samotnog zov-odjeka, zapravo, skamenjeno pred-svesna želja za ponovljenom bezgraničnošću tog *Njenog* najunutrašnjijeg prostora: – mesta dostrujavanja u mernost svjetlometnog haosa – zbivajućeg unutar *pomične joj zone prstena*, ili *posthumne čekaonice* (uzglobljene, *kao devete*, unutar osmočlane *sфере*); – dakle, čekaonice koja je data za (natčovečije) sticanje uvida u *Njen* plan (skriven svetlinom početka). Ali je **ovaj Njen tamni prostor neosvojiv za svakog onog ko nema odstoj spram njega**; – dakle, za svakog onog koji nije *prethodno* začet unutar same u-sebi-multiplikujuće (početno osmostruke) *sфере* (– mesta ukrštanja *Njenih* odjeka). A ta je *sfera nulte prozračnosti* – koju čini *mesto sudarnih odjeka*, ili *lik svepotresne mogućnosti* – onaj izdaleka nadolazni, nov zavelovljen prostor: mesto sebi-prisjedinjujućeg upijanja svih pahulja (od) žalnim zovom (tog lica) prvo-odaslatog naloga: – za gromovnim susretom jednog pojedinca sa sopstvenom dah-strujnom, blizanačkom nepoznanicom.

Snevano mesto bezgranične slobode u sebe-stvaranju nekog subjekta, budući jednom uhvaćeno *svetskim čvorom*, ne može više nikud da izađe sem kroz sobom-željenu viđenost nekim od “s one strane” granice – koga zapravo (još) nema. Jer na spoljnoj strani granice tog učvorenog sopstva ne može biti ničeg, pa ni iskonske stvaralačke mogućnosti, budući da ništa (još) ne izmiče primalnoj stezi. Ali zato ono svojim duplikatom (– ili, deformisanom odraznom slikom, što svemu-iskušavalački stvara privid o postojanju izvesnog anti-bitka, duha pred-stvaralačke slobode –) može čudesno da iskomunicira sa spoljašnjim kaos-ništavilom: – može u njemu, kao nepostalnom entitetu, da izazove fascinaciju i zavist – upravo *pred sobom* kao postojećim, samopostalim. I da se zatim u toj tuđoj zavisti ogledne – te i da se tako konačno prebaci na *drugu*, spoljnu stranu granice, istrгнуvši sebi prostor dugo-čekanog ospoljenja od samog ništavila!

Nulti izbor duše, ili pra-nit neuslovljenog delovanja subjekta kroz vreme, dakle je nešto što je na sopstvenoj simboličko-slikovitoj ravni ipak predeterminisano, ali samo kao hermetički zapečaćen domet sopstvenog budućeg efekta, ne i kao poluzbrisano-pradogoden put koji je doveo do ozbiljenja toga efekta. A tek sa pojavom jedne u-letu-pogađajuće interpretacije mape (od) zamršeno-preokrenutih konstelacija u-nepovrat-razbacanih tragova toga *jednom pređenog* puta, može se govoriti o predeterminisanom događaju iskoraka subjekta iz sinoptičke zbilje: – zbilje kakva jedina samu sebe ukida na sopstvenom cilju. Jer, upravo od te tačke “dizanja sidra” sa poslednje-rezervnog nam uporišta u toj zbilji, kao zbilji spoznato-prestabilisanog toka našeg buduće-večnog putovanja, započinje ono drevno sanjano more zvano ozakonjena beskrajnost; te utoliko, sebe-ozbiljivanje ideje-o-postojanju još nije ni počelo: tek sebe sneva u pupoljičavoj smrt-koštici.

Katarina Ristić Aglaja

APENDIKSI:

<1> :

Dumavati Svaha iz staroindijske mitologije (samo jedna u nizu od deset Mudrih Boginja, *Mahavidja*) jeste **starica okružena s devet ptica**, koja povrh toga – usred dima svog samosagorevanja (– samo značenje broja devet) – drži još i *sliku ptice*, i to u vidu **Zastave**: to je deseta, apstraktno-sveobuhvatna ptica – čiji je davno dogođen let **neponovljiv**, odnosno, čija je jednom pređena putanja **nezapamtiva**. Ona se lako može dovesti u vezu sa Pticom Mater Sva iz staroslovenske mitologije:

najstarije žensko božanstvo kao princip duha/leta/promene, a ne kao princip biološkog rađanja. Ona koja bdi nad ranom svetske okrugline.

<2>:

Pra-zvuk kao među-zvučje ili čista ekspresija jedne nepodnošljive tišine, imaše svoju slikovitu predstavu u svetlosnoj zmiji “koja guta svoj rep”; te on beše i vakuumsko zrno sadržavanja pra-opreke u sićušnome – kao trepereći oblik suzdržke ospoljenja one beskonačnosti što u vidu “okotog zrna svetlosti” počiva u *čvoru stvaranja*, klupku buduće kompozicije. Otud taj *biljno-mineralni* zvuk podzemnog struktuiranja nebeske harmonije, beše izviraio tek kao podčujni efekat mnogoglasja svetova; odnosno, kao kristalni zglob *kugle sveobuhvatnog*, – koji u-sebi-konzervisanom jedinicom tišine prelamaše svaki pojavni zvuk u izraz *nepodnošljive situacije bivanja-u-procepu*. Otud se može reći da on beše praopisan krug zračenja oko upravo one mikro-doze apsolutne tišine, kakva bi jedina mogla da nađe svoj daleko-poredbeni izraz u domenu pojavnosti. Jer, ovaj zvučno-slikovni oblik pri tom ne konzervisaše samu tišinu, nego međutrenutni doživljajni efekat te tišine, **odslikan u oku** njenog prislušavaoca; tako je on “slikovit simbol reči”*, “zvučna slika delanja i činjenja”** (H. Broh), te *kantovska forma čiste čulnosti a priori*, zgusnut vid znanja one beskrajno vrludave putanje kakva jedina dovodi do mesta (nemogućeg) susreta: – susreta jastva sa svojom nepoznato-poredbenom slikom, u koju to isto jastvo beše samom sebi neshvatljivo preduklupljeno. Stoga, tek na takav način fluidno-ritmivanog omeđavanja pra-date mogućnosti nereceptivnog saznanja, ovaj kristalni oblik neispoljenog zvuka beše omogućio večno-produžnu delatnost /solipsističkog/ mišljenja.

Zakon muzike, kao negativno dijalektičko zlo koje omogućavaše *uzvodni rast kristala međuglasovne praznine drevnog sna*, beše prestabilisan dissinhronicitet između jastva i sveta – princip večnog nepodudaranja subjekta sebe-ispisivanja na ekran kosmološkog prateksta i samog tog prateksta; odnosno on beše “uzvodna” vertikala bezlično-subjektivne sile ništenja jednom već uspostavljene horizontale domena empirijskog, u kome se pojavilo faktičko zlo (najpre kao falsifikat prateksta). I taj (pretpripremljen) princip izrecivosti objektnog sveta beše na-sebi-dogođeno ozbiljenje one prvouobličene zamisli celine, koja je ostala bez ikakve poredbe u ispoljenom vremenu; – te koja je otud morala da potraži jedan prošireno-dimenzionalni prostor svog ospoljenja, čija mogućnost ležalaše na ravni sinopsisa njenog stvaranja, odnosno, u vakuumskoj prostornosti /i to “pre” nego što bi se sama projektovala na vreme/; odnosno, to beše pra-ideja koja je morala da potraži subjekt svog do-razvijanja u “kristalno-prelamajuću” kompoziciju osvetljavanja stecišne tačke svojeg još-nikad-odredivog porekla. Jer to poreklo je vrelo podsticanja volje na zamisao *sinhronije svetova*, – tačnije, vrelo subjektivnog prislušavanja ideje o svom još-uvek-nemogućem, nadljudski-napregnutom postajanju.

Jer to vakuumsko, unutarvremenski neodredivo poreklo jeste dimenzija čiste budućnosti (– instanca apsolutne tišine pred-vidioca –) iz koje vreme, kao (dis)kontinuitet iz-sebe-delotvorne subjektivnosti, vremenjuje kao muzika.

<3>:

Opoziciji hermetičara i orfičara, koja se delimično elaborira u ovoj knjizi mogla bi, u uslovnom smislu, odgovarati opozicija višnuista i šivaista u Hinduističkoj tradiciji. Kod prvih /u oba slučaja/ važna je magijsko-operativna moć “semenih” reči-formula (mantri). Kod drugih, nasuprot, glavni je rast “semenih” reči kroz svo pesništvo i muziku – nauštrb pomenute moći.

Šivaisti otvoreno iskazuju svoje nepoverenje bogu Višnuu, i to zbog njegove nesumnjivo dvolične prirode. Jer on je /kao Krišna, *crn i zao*, tamna strana meseca/ ujedno zastupnik konzervativnih stavova najviše kaste kojoj pripada a i sklon prestupu, dajući – istovremeno – sebi za pravo da kažnjava “neposlušne”, te da proglasi sebe za apsolutnu /nerodenu/ ličnost vasiona koja je već po definiciji /kao imuno mesto zakona/ dobra.

Višnuisti, međutim, rade nešto sasvim drugo: oni (pretvorno) slave boga Šivu – boga stvaralačkog ekscesa – **pod uslovom da ga kao konkretne mitske individue nema**. Na taj način se nepravo univerzalizuje Šivina tamna/disolutivna strana, što se najbolje ogleda u krivljenju slike njegovog odnosa prema Majci Boginji, i to u onom pravcu u kojem to odgovara samom Višnuu – da bi ovaj na kraju i preoteo za sebe Šivin, potpuno redukovani, identitet!

Jer Šiva je “sastavljen” od sâme kontradikcije rušiteljstva i stvaranja, i svako njegovo delovanje ide u pravcu prevrednovanja vrednosti, usled čega je neprijatelj vladajuće kaste /iako od nje sam potiče. U mnogome je do neverovatnosti sličan Ničeovom Zaratustri, obožavajući, kao i ovaj, “visoke planine”, ali istovremeno puštajući slap svog govora /ili dušu svoje žene Parvati, *kćeri snegova*/ “u doline”. Upravo bi uz Šivu pristale one čuvene reči iz *Zaratuстре*: “Onaj koji želi biti stvoritelj, najpre mora biti razoritelj i srušiti vrednosti. Tako najviše zlo pripada najvišoj dobroti – jer ova je stvaralačka!”

Nasuprot Braminoj sugestiji sinu-Višnuu da je upravo on bog-apsolut, prvo-izgovorena reč zakona, ili čuvar NJegove tvorevine, bez potrebe daljeg rasta i sebe-premašivanja, moglo bi se ovde reći:

Izvesno je da ne može postojati nikakav “posednik energije” (jer sama energija već u sebi ima svest i samosvest /jer ona je na-sebi-zaustavljen stougao) kao što ne može postojati ni neko večno-obezbeđeno mesto okupljanja svih svetiljki i sjajeva /tamna strana mesečeva je mesto primalnog izгона i pada, ono što ne stvara svetlost/. **Stvaralačka (bezlično majčinska) sila principijelno je neposvojiva** prevazilazeći svakog pojedinca, ali prateći pri tom pravac njegove želje koja se ozbiljuje tek u smrti: samo ukoliko se smrt tu shvati delezovski – kao dekonponovanje stvari kroz želju.

Šokantna je, u svakom slučaju, priča iz *Mahabharate* po kojoj je cena izbavljenja bebe-Krišne iz tamnice u kojoj je bila rođena, smrt novorođene devojčice Maje (Velike Iluzije) koja beše ubijena udarcem o zid (i to s tim da *ona sama* na to da pristaje?!). Ta smrt se, međutim, ne shvata ozbiljno, jer *ona* je i tako iluzija, laž i otklon spram “jedinog istinskog postojanja” – Krišne; u najboljem slučaju, njegov dekor – odsevno šarenilo njegovog zrcala. Ne i muza genija, ne i genije-koji-postaje.

Ubistvo Maje (*izdetaljisane mandale – artističke forme praizgovorene Reči*, koja ovu istu spašava zle strane NJene operativne moći) ubistvo je Druge Indije – koja je, *iako u senku izmaknuta*, jedina mogla da spreči hibernaciju Vremena /obrušavanje cele indijske civilizacije u kič/.

<4>:

Stolica Pravde – kao optočena tiho-zmijolikim strujanjem dobro joj skrivenog razloga pratamne volje – **ne samo što je neprisvojiva, nego je i neustupiva!** Budući da je strukturalno “klizava”, ona se zbiva kao “more nevinosti Suncostoja”* (Sen Džon Pers), – zato jer večno putuje u mestu samog raskršća, nikad ni ne misleći samu sebe, jer je uvek milionito već pomišljena i pre nego što bi stigla da se samosagleda...; ona je, kao *vrhovni označitelj*, upravo ona dušom ispunjena *pisaljka sna* što s nadvisine vodeće-olujnog talasa vazda do-ispisuje šarulje podzemnih lavirinata, iz kojih joj pridolaze dugo čekani prislušavaoci – a iz kojih joj upravo izranja i sopstveni duh krajnje-napete budnosti; – odnosno, upravo onakav subjekt koji poput *naglo-raspletnog krila pravde* dolazi tek sa zakašnjenjem...

Tako izvestan nepojamni pra-subjekt pravde nadolazi tek kao retroakcija u odnosu na ono nepravedno blago-kolebljive neutralnosti samog pra-sna; – odnosno: kao jedno zalomljeno/šiljato ogledalce /izlučeno s zamagljene očne površi/, koje čini dvospojnu vratnicu ogledanja-u-sebi tajne večno-produžnosti sâmog /u-zenici-začetog/ sna! Pri tom, od ove mikrospojnice jedino i zavisi sâm neiscrpni sadržaj sna. Jer kada se ovo ogledalce samo za stepen pomeri iz datog mu ležišta, ceo njegov jednom odliven sadržaj – srž večno-produžnosti sâmog snevanja, tj. ceo onaj jednom oglednut sadržaj koji se inače uvek vraća svom pošiljaocu, tad biva proliven u nepovrat ... ; i stoga je to ono uho

selektorske budnosti snevača, ili, u morskome kamenu preoblikovan mač slušno-iskonske diskriminacije.

Tako izvestan nepojamni označitelj, u primarnoj mu odluci da najpre označi tek samo beznačenjsku širinu sopstvene smrti, utiskuje svoj “umirujuće-subjektivni” ostatak na sveopšti ekran – zračnu čistinu predmanifestujućeg. Međutim, sred zanemele mu *nigdine utočišta* prerano osamostaljeno *biće praoznake* (– budući ispisano na *srebrnom ekranu, dvostruko-dvostrukom zrcalu Harmonijinom, odozgo* utaknutom u *zlatnu kuglu*; to jest, u onaj *poprečni presek Haosa* koji, kao *rasklop prevremenosti sâme*, najzad biva prosečen *krstom* i pretvoren u *točak/sat/monadu* –), tad postaje *zloćudna nekretnica*: – “podla zvezda sa rožnatim kljunom, što beše zamrsila tragove i preokrenula znamenja na trpezi voda”** (Sen Džon Pers), – a koja, pri tom, beše još i patvorila pečat tuđe joj smrti u lakomo-urušiv temelj svog novopočetka. Otuda se zlo – na ravni praroditeljskog simbola – beše pojavilo upravo kao sâm zaborav smrti; kao zaleđenje zračno-snovidne struje **samo jednom** zbilog premosta ponora nesaznajne stvarnosti... ; i to je ona struja koja ostade zavek da prekriva ponor svoje sopstvene mogućnosti...

<5>:

Jedno uslovno poređenje Višnua, Tot-Hermesa i Isusa:

Sva tri boga-sina, što dolaze iz sasvim nezavisnih tradicija, povezuje pokušaj raskida s jednom istom utopijom; onom koja govori o nestvorenom (“prirodnom”, u izvanvremenoj datosti nečijeg pogleda zatvorenom) zavičajju – *kosmičkoj palanci*. Ali taj pokušaj nikad nije bio doveden do svog kraja. I to, verovatno, zbog straha *boga-sina* za jednom dodeljenu mu *poziciju logosne moći* (s koje se jedino i može strukturirati *bilo koja, pa i prevratnička* struktura); dakle, za *onu poziciju* koju bi *emancipacijom-od-oca* trajno i izgubio – rizikujući time da ostane potpuno sam, odnosno “zauvek mrtav”.

Jer tu je upravo došlo do sledeće **zamene teze**: da svojim negiranjem mogućnosti jedne “prirodno date” zavičajnosti duha, on sam (*bog-sin*) postaje nemoguće mesto te (apsolutne) zavičajnosti! To je, dakle, jedna u **biti izneverena** (posustala) revolucija – koja vraća upravo ono spram čega ustaje. Jer je *bog-sin*, shodno datim nam učenjima, trebao biti raskršće strujanja ničim vezane, nadlično-ljubavne sile, ne i njeno melanholično krajnje-umireno utočište; ne i hipostaza nepreispitanog boga-u-onostranome u obečani raj-u-ovostranome. /Jedan mogući primer takve nedoslednosti je to što se Isus, kako je to dobro primetio Niče, isuviše često žalio da ga učenici nedovoljno vole. Ali izvesno je da ga je istinski voleo Juda, koji ga je jedini pojmiio na pravi način – kao posrednika volje onostranoga da se večno preispituje u ovostranome/.

“Bog je ispitivanje Boga. Bog je jedan večiti bunt protiv Boga.” (Derida: “Bela mitologija”)

Jer, možda je upravo zbog *straha od ostavljenosti* i došlo do *sledeće laži o prirodi oca*: – da je ovaj dovršen-u-onostranome i upravo stoga vlastodržan za sina-u-ovostranome, da je sam apsolutno utočište, a da nije kroz-povest-postajući – “razvijajući iz mnoštva i izobilja”*/Rilke/. Otud bi se moglo reći kako Julija Kristeva i drugi autori postmoderne, a pre njih francuski simbolisti, ne greše mnogo kada za Isusa vezuju arhetipsku predstavu o zavodjenju; te i kada na momente rasvetljavaju njegov (nesvesni) pokušaj prebacivanja sopstvene krivice za to isto (usled neželjene mu samozavedenosti) na majku i ženu uopšte – upravo stoga što ga ova rađa kao smrtno/ranjivo biće.

Međutim: Isus je učinio nesumnjiv pomak u odnosu na prva pomenuta dva (shodno mom uvidanju: njegov starogrčki pandan je Apolon, nipošto Hermes; tu postoje mnoge lažne sličnosti), jer se u ključnom trenu – na samom krstu – odrekao zavodjenja. Jednakost svih ljudi pred Bogom, koja je time na nivou trenu postignuta, jednakost je tek u smislu mogućnosti za *od-njega-otrgnuto, bezgranično postajanje*, ne i jednakost u nekom *dovršenom, njime-ograničenom postojanju*. Ali, svoje uskrnuće /u eteričnom telu/

Isus prećutno duguje *onoj koja ga izmoli*, jer je jedino ova mogla da ga zamisli/vidi/podnese kao *Usamljenog, od-oca-ostavljenog...*

“Vaskrsao je radi nje, da najblaženije joj kaže – Ne.” /Rilke: *Vaskrsli*/.

Upravo iz osnova tog, *samo jednom* izgovorenog, ali za *nju* nezaboravnog, “Ne” (koje beše ubrzo prigušeno, od *njegove* strane posustalo), *žalobnica* može da probije put svoje *nove – s njime više ne-ukrštene* – subjektivacije; uporedo: put preuobličjenja *njegovog* ovozemaljskog učenja.

“...te od nje ljubavnicu stvori što ka dragome više ne privija svoj stas, jer zaneta olujom što se ori već odavno nadvisuje njegov glas.” /Rilke: *Vaskrsli*/.

Ali, Magdalena (koja ovaploćuje bezlični aspekt Noći) tu svakako nije ona samostvorena svetlost (ciljno ukidajućeg) uma, nego je to malarmeovski shvaćena (ne-istorijska) Irodijada: – *znalac tajne mrtvih stvari, odslikane u jezovitim kretnjama njene kose*.

&

Ono što je u svemu ovom ključno: *bog-otac*, zajedno sa *bogom-sinom*, mora proći kroz vrata apsolutnog rizika, međuvreme smrti-uskrsnuća, da bi sagledao samog sebe iz-sebi-oprečne vizure: upadnog ništavila; te da bi na taj način istovremeno bio kadar da promisli i pretpostavku sopstvenog nepostojanja. Jer: tek iz konsekvenci svog mogućeg nepostojanja, *on* izvodi put svog – *bezgraničnog, munjonosno-tangencijalnog* – postajanja.

Pad u greh nije rezultat slobodnog izbora stvorenih bića, nego primarnog nesavršenstva duha-tvorca – koje je, kao i sva zemna stvorenja, takođe jedno biće-u-razvoju. Ali samo *ono* se odreklo svemoći-u-vakuumu, da bi otvorilo rezervoar sopstvene *uzdržane* snage: prema beskraju.

<6>:

To da je **radost tragička**, u ovom kontekstu ne bi značilo tek to da ona ima iza sebe rad dvostruke negacije (– nedijalektičku silu selektivnog ništenja “koje svoj učinak žrtveno zaboravlja”,* /Delez –) već takođe i to da se ona tu večno priseća, te da kroz fluks svoje ubrzano-preobražajne korone **neprestano podseća** na prethodnu ravan ljudskog stradanja – slaveći ga, svakako, ne kroz pamćenje “težine” njegovih uzroka, već samo kroz “lakoću” njegovih *prekočovečanskih* efekata. A takvo je njegovo podnošenje dostižno tek kroz izvesno uskrslu prisećanje, unutar samog podnosioca, na sve njegove kroz-vreme-sumirane tragove; mrtvo-ispisivalačke efekte jedne, *novom metaforom* tek porođene, subjektivnosti, koja – kao *visoko-manirističko osvedočenje daha odsutnosti same* /to je u ovom slučaju odsustvo subjekta apsolutne odgovornosti za patnju/ – tu nikada, od strane nekog /sa-duhom-vremena nadošlog/ “gospodara”, ne smeđe biti žrtvovana, pa čak ni zarad tu novopostale celine. /Stoga se i nameće zaključak da su *bela* slova Torina, skrta u jezgri velikog “oraha”, tek učinak a ne uzrok onih *crnih*, mrtvih ili okolnih/. Jer samo naša sopstvena patnja, kao u korenu već propletena sa patnjama bliskih, koju na sebe po višoj nuždi tovarimo – ali ne i patnja *drugog* kao sasvim *tuđeg* nam, *udaljeno neutralnog posmatrača*, što na svet gleda (poput Eurinome) kao **kroz staklenu pregradu** – sme ikada biti zaboravljena; jer put preobražaja je u ovoga drugog sasvim drugačiji, a motiv i ishod nedovoljno upoznati.

Reakcija *izgnane košute, prajedine zvezde-mesec, nemog svedoka noći*, na svo sobom (pred)-viđeno zlo, bila bi: jedan izrazito napet oblik pasivnog otpora pomoću koga, kroz dugo vreme, svaki subjekt uvećava kapacitet njegovog uzdržanog reagovanja, i to sve do stupnja kadrosti za poslednji preobražaj. A to je, kao tajna (natprirodnog) kapaciteta ljudskog trpljenja, vid “pustinjske” rasvete dramski-

zapletnog puta sveg ljudskog stradanja, i to puta koga gradi samo jedan jedinstveni niz afektivnih slika (od) zbirno-čovečanskog proživljavanja *u principu već tuđeg stradanja*. Jer, svako se samotničko stradanje sagledava najpre iz perspektive stranca, tj. u jednom širem kontekstu (privremenog) nestajanja našeg sopstva – na ravni sopstvenih mu (za sam bol rasterećujućih) poredbi. Reaktivna formula za patnju kao od-subjekta-otuden izraz u biti mu ne-sopstvenog stradanja, jeste analogna jednom iznenadnom *otkriću (ničeovske) kamile* – koja je, **samom svojom osamom, natovarila na sebe patnju dalekih i nepoznatih**; te koja se, preko želje za samoutvrđivanjem u vlastitoj pustinji, dovodi još i do *lavovskog* “Ne” (starom poretku stvari); te još za stepen dalje: – ona se preobražava, iz razorne Sunčeve svetlosti, u tačku zlatnog preseka: dovodi samu sebe do u mikropomičnu, večno-rotacionu oazu pustinje, gde se konačno i samoispunjuje kao *detetom* izreknuo “Da”. Ona je tako, kao Udaljena, jedina donela eliksir što ništi dejstvo jednog apsolutno nesvodivog događaja stradanja. A to je “daleko-odbeglo srce supersimetrije” što se skriva u zaleđini (“oazi”) hipersvetle “slike kušnje” (Fatamorgane), bivajući osvetljivo još samo pod svodom noćno-orošene svetlosti – mačjim ili šarenosvetlonosnim pogledom! Moć prekognicije stoga je ta *mačja moć* bezlično-subjektivnog preduviđenja – za svakog u malu nit drugačije-bojevnog – procesa proširivanja vanuporedive žalosti vlastitog bića na čitavu vasionu.

Shodno tome, *diferencijalna afirmacija* (delezovski shvaćena *selektivnost večnog ponavljanja*) ne bi stajala nasuprot, nego bi upravo proizilazila iz adornojske *dijalektičke negacije* – ali samo u slučaju kada je ova druga “upregnuta” u pitanje opravdanja umetnosti/kulture pred zlom. Jer tek sa tim (nikad nađenim) odgovorom, sila negativne afirmacije (*sila potrage za izgubljenim vremenom*) **trajno bi** prešla na ravan pluralnog: – u sferu lepote tragičkog.
